

העולם הזה

המחיר
100
פרוטה

א.ס. 705 / שנה 14 / כ"ו ניסן תשי"א / 3.5.1951

השבועון המצויד
לאינפורמציה

צילם המערכת:
מקסים סלומון
חברי המערכת: דב איתן, מיכאל אלמו, יחיאל בן-נצה, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב ציליל
עורך הסגנון:
יעקב אשמן
סופרי-חוק: הווארד גורדון, מונטי נייקובס, דנה דינרי, אהרן דומניץ, סלים מנצור

**השבועון המצויץ
לאינפורמציה
המערכת והמנהלה:**
רח' לילינבלום 12, תל-אביב
ת.ד. 136, סלומן (ומני) 66785

אינ לנו מול

לפני שבועיים שמנו במקום זה גלפוס של 2 עמודי העולם הזה, מלפני 3 שנים, כדי לבדוק מה קרה בניתיים את החיילים, שצולמו בהן; אם אמנם שוקמו כראוי. קוינו שהקוראים ישתפו פעולה, יעזרו לנו לגלות את עקבותיהם של החיילים. מסתבר שמשרד השיקום נחל בסיבוב זה נצחון מהיר ומכריע. יומיים אחרי הפרסום הופיע במערכת יחיאל קוטלר, מותיקי אנשי החטיבה, וזרק על שולחן המערכת ערימה שלמה של תצלומים — כל הרפורטג'ה המקורית של העולם הזה. "זה היה בחודשים הראשונים של המלחמה", אמר יחיאל. אני ועוד חבר ח"ש תל-אביב, יעקובסון, צורפנו ליחידה של רובת הפלמ"ח מן העמק, נשלחנו להגן על קו המים בגב.

בבית החולים של כוחות הבטחון, אי-ש...

התפקיד היה משעמם למדי. לפיכך שמחנו כולנו כשכא הצלם וצילם אותנו בכל מיני פוזות גיבוריות. ומאז אנחנו קוראים בקביעות את העולם הזה. עד כאן הכל בסדר. אלא שעד כמה שזה נוגע לשיקום — זה חלש. אצל כל החבריה לא היה מה לשקם; הם כולם חברי קיבוץ נחמדים, שחזרו לבתיהם; יוסף סוסינו לקבוץ נחשונים, יוקי לתל-יוסף, רפי ליגור, יעראקי נשאר בבארני. רק "ישור", השני משמאל למטה בעמוד, לא שוקם עלי אדמות. הוא נפל! להעולם הזה, הרוצה בכל זאת לבדוק בדיקה אובייקטיבית את שיקומה של קבוצת חיילים מקרית, אין ברירה אלא לפתוח בסיבוב השני. להלן שני עמודים של העולם הזה, שהופיעו אף הם בימי הקרבות. אנו פונים שוב לכל הקוראים לעזור לנו לגלות את קבוצתיהם של החיילים והחילות, המופיעים בעמודים אלה: ואת האנשים עצמם להתקשר עם מערכת העולם הזה במהירות האפשרית.

איננו

מכתבים

"תורת האומה"
בהתרגשות עמוקה קראתי את מכתבם של מלך ובלומה הירש (העולם הזה 704) על בנם שנפל למען המולדת ושנכח, ככל בנינו הקירים. האם לא כדאי, שכל התורים השכולים, המרגישים כך, יתאחדו וידאגו בעצמם לציון ציבורי נדון — אם אמנם האומה כפוייה הטובה אינה עושה זאת? אם שכולה, תל-אביב

בקשר לקריקטורה במדור "תורת האומה" (העולם הזה 703) רצוני להעיר, כי התרגיל "הכתב שק" מבוזע, כשרי שמאל (ולא יד ימין) אוזות ברובה.

יוסקה ניר, תל-אביב

לרוע מזלו, למד דוש את התורה הצבאית בצבא הפרטיזנים של טיטו, שם הקפידו על הכושר הקרבי יותר מאשר על יפי התרגול.

ידיים עץ הנבול
במאמכם, "ידיים עץ הנבול" זועזעת את הלב-בות. שוב נייליכם, שהשכם מביד למען הצדק. צבי כהן, ירושלים

מאמרו של אורי אבנרי (העולם הזה 703) היה התעודה המזועזעת ביותר, שקראתי במשך זמן רב בעתון עברי. הוא צווק כנפולון העיקרית: "כר פתו התרגלו לנולל לא האחריות על המוסרות

הכתיבה: ת"א לילינבלום 12, טל. 66785 / העורך האחרון: אורי אבנרי / המו"לים: שלום כהן וא. גורדון / דפוס "ישראל" בע"מ ת"א, ע"י גשר ריוניג / הפצה פלס בע"מ

ראיתי במו עיני

ממתקים צנע

בשוק מאה שערים, בירושלים, ישנה חנות ממתקים, שטעם אחד משותף לכל סחורותיה: טעם הריק בון. כדי להפטר מן הממתקים אכולי התולעים והעכברים, עטף בעל החנות את סחורו בשקיות ניר מבוזק, הציע אותה למכירה, בחצי גרוש השקית.

ילד עובר אורז, ראה את השקיות הנוצצים, הוציא חצי גרוש, קנה את הממתקים. רבע שעה אחר כך, הופיע הילד עם אביו, בלווי קל" לות וגידופים צעק האב: "מה הית ע" שה, אילו אכל הילד את הטינופת הזאת?"

בינתיים נתאסף קהל רב. כעבור רגע מספרו הופיע גם שוטר. הוא נבל את השקית, שערור את המריבה, הביט בתוכו וכמעט התעלף. נתנועת גועל הפך על פיו את השקית, שמתוך כו נפל גוש אפור — עכבר מת.

הקורא יחזקאל חנוך, אגף השליחים, דואר מרכזי, ירושלים, זוכה בפרס של ל"י אחת (ושקיק ריק).

תודה להעולם הזה על מאמר שקול, אהראי, נוכח. אני מקוה, שכל מורה וכל מהנדס לרא אותנו בעיות. הוא עור לי בהרבה להבין לרוח תלמידיו.

ד. ש. מורה אני מתחילה לחשוב, שזה באמת בזבוז כסף לשלוח את בני לבית-ספר תוכינו. שמא יתאחרו כמה הורים, ויקימו בכוחות משותפים נימסיה חדשה, לפי מתכונת אנגלית?

סוניה רוניצקי, חיפה אין פלע שהנערים שלנו, כשהם גדלים, רוצים לנסוע לחו"ל, אם כבר לבית הספר נתקלים הם באווירה של חוסר אהריות וחילוף.

מרכוס לונץ, תל-אביב צווק העולם הזה: שערוריה היא, שכמה פרי חזיים מפונקים יכולים להתבל על ספסל לימי-דים. פשוט מפני שאביהם הרווח כסף

בשוק השחור, בעוד שנער סטראמצעים, כמני. היה נאלץ לעבור כננריה מניל 14. על המדינה לתת לתלמידים עניים, המצליחים במבחן כשרון, את שכר-הלימוד ודמייה-לכלכלה. הדרושים להם להמשכת לימודיהם.

יצחק גולדברג, ירושלים **פרכוס עצמי** ראיתי ששבועון אחד פירסם כמה עשרות תמונות של כל מי שכתב אי-פעם בעתון. דימני שהעולם הזה צנע מדי. מדוע הוא אינו עושה את אותו הדבר?

דני לויצקי, תל-אביב בגלל המחסור בניר, לפי הערכה צנועה השתתפו **העולם הזה**, ב'14 שנות קיומו, 650 איש. מבלי לספור את כותבי המכתבים למערכת, פועלי הדפוס, מוכרי התנוגים ומגיש התה. גם הנגי האוטובוטיס, המב"י אים את חברי המערכת לעבודה, יצאו מקו פחים.

ה. נ. מ. למדינה יש, בעצם, ברירה פשוטה מאד: או שהממשלה תיתן לכל זוג, הרוצה להינשא, דירה בלי דמי מספת; או שתוציא חוק, המרשה פתיחת בתי כוש. אם תתעלם מצרכיהם של אלפי הרוקים, שאין להם כל אפשרות להתחתן, מוכרח הדבר לגרום לפשעים ולסמיות מיניות.

דוד ר. חיפה בכל היכוח הזה נשכה הצד המוכרי. האם רוצים אנחנו להפוך את מדינת ישראל לפאריס שניה ולהתחיל במסחר נשים, במקום בקליטת עליה?

אסתר ש. תל-אביב במכתבו מגידור מר ישראל ש. את היצר המיני כ, רגש שפל" (העולם הזה 702). הנדרה כואת של היצר המיני אני שומע בפעם הראשונה. האם מר ישראל ש. בסדר? ובעיקר: תידה רכה בעד מנת הצינות, שהרביץ באותו מכתב.

עודד ירח, תל-אביב אני מודה לעורך על שפרסם את המאמר בענין ח. נ. מ. (העולם הזה 702). השבועון היחידי, שד עז לתת אינפורמציה מורחבת בכעיה, שמתלב"ב טים בה הרבה מן הנוער; תקותי שהמוסדות המוסמכים יענו בחיוב לכעיה זו. דבר, שיפחית בהרבה את העבריות המיניות בארץ.

מלכה כהן, ירושלים עד הנליון 703 של העולם הזה, קשה היה לי להבין את מטרותכם. אבל במאמר על ח. נ. מ. קעעם כאמת למטרות. מה אתם דורשים? בתי כושת בממשלתיים. רק זה חסר לכם. הלא בתי כושת אינם מהרעים בארץ, רק שהם אינם נובים מחיורים משמלתיים אולי כדאי היה, שהממשלה תקבע מחירים ורשמיים בבתי כושת הקיימים, והעולם הזה ינים שוטרים משלו, שישמרו על המחירים.

ישראל בן יעקב, יפו הקורא בן יעקב מחזיק את דעות ח. נ. מ. שנמסרו ברשימה אובייקטיבית, בדעות הער לם הזה.

נישואין וכי' ראויים אתם לטפוחה על השכם על מאמצים הסוריים להוציא לאור עתון, הנותן אינפורמציה מקיפה על המצב בארץ. עתונכם הוא היחידי, שאני מקבלת בקביעות, ואם אני מרגישה בחוסר ענין ישראלי יום יומי, הרי רק בלל המודעות על ארושים, נישואים וכי' (אם מוצאים מקום בתונכם).

שרונה אהרון, ניו-יורק חושש העולם הזה, כי ריבוי הנישואין וכי' היה דוחק החוצה את רוב החומר הפחות אינטימי.

איפה הייתם? השתוממתי והתאכזבתי מאד, כשלא מצאתי כל זכר בתמונות או בכתוב על מסע הנוג'ע למצדה, שנערך שבוע לפני פסח. מסע שהיה חויה עצומה לכולנו, מן הראוי היה, שיעירו עליו דבר מה, ביחוד שכתור בחורים צעירים הייתם יכולים להבין את המתיחות, בה היכינו לשבועון לראות את עצמנו ולשמוע עלינו (ביחוד עלי 1).

עמית פרידמן, פתח-תקוה הסליחה עם עמית. במקום המטע עצמי, צילם העולם הזה (704) את המהפכה, שהת' חוללה בביתה בגלל אי-יצואה למטע.

ספירט מנוון במאמריכם האחרונים הונדשה החרדה לפסורט היסטורי, נוכח אינפור ליגנת ארצות או משחקי אולימפי אצרים בענפי הספורט השונים. מצד שני רואים אנו, שכל הכביעות, בכל ענפי הספורט, משתוקקות לסמיר ולשחק בחוק לארץ. עד כה לא התערב שום אדם רציני התערבות מכרעת. כדי לרפא מצב חולני זה, (אם מחוסר יכולת או מחוסר רצון).

לפתרון הבעיה הזאת, ולמען הוכחת רצון טוב ודאגה כנה לפסורט הישראלי, חייבת המחלקה להכשרה נוספת להכנס לעובי הקורה.

א. איסרוב, תל אביב הקורא איסרוב הוא אופטימיסט.

מדוע הם לומדים? העולם הזה עשה שרות רע מאד להינוד העברי. הוא המרדי את התלמידים, הסרי המשמעת, עודד אותם להשתוללות חסרת-האחריות. אסור היה לשים לב לפרושים אלה.

א. ג. מורה אין מרפאים את מחלת הסרטן ע"י התעל' מות מקיומה.

...לפטר מיד את כל פקירי מחלת החינוך, להחליים בכוחות צעירים, בעלי מעוף.

שרה רונידי, ירושלים תלמידים אלה (העולם הזה 704) אינם זקוקים לתכנית הרשית, כי אם לאדם, שישכיב אותם על בטנם, ויחלק להם מנה ליגנת במקום המתאים לכך. כשהייתי צעיר, לא התמתי אפילו להכרין שביתה, מפני שהמורים לא נתנו לי לצאת לטיול.

דוד אינהוף, תל-אביב

ה ש ע ר

מעטות צורות-הביטוי, המצליחות להביע, בועזמה כואת, צהלה טבעית ובלתי-מרוסנת, כריקוד הכושי. תמונה זו של טרופיקנה, הלהקה שטאלי ביטי יצר אותה לפני 3 שנים, אחרי שחקר את הריקוד העממי שבונה, טהיטי ובראזיל, ושבהא עתה ארצה, מביעה צהלה זו בבהירות. בפניהם השחורים של לואיז פיצפטרק ואלכס יונג.

אולם יש גם צד שני למטבע, ועליו מוכן טאלי ביטי, הרקדן הכושי בן ה-24, יליד ניו-יורק, היפהפה ונעים-ההליכות, להרחיב את הדיבור. "לכושי אין דימוקרטיה באמריקה!" הוא מתמרמר. "אמריקה געשתה דמוקרטית שנים מעטות אחרי מלחמת האזרחים, אך מאז היה גורלו של כושי, ביחוד בדרום, מחריד. כשאני מהלך ברחובות ניו-אורליאנס, שבדרום (במדינת לויאנה שבדרום ארצות-הברית), יש בי הרגשה כאלו ראשי נחתך מגופי. לכושי אין כמעט אפשרות לרכוש לעצמו השכלה גבוהה, ואם הוא, בכל זאת, מגיע לרמה כל שהיא, אין לו סיכויים לתעסוקה.

יש באמריקה תריסר להקות כושיות טובות, אבל רק טרופיקנה עורכת סיורים ברחבי המדינה. הקהל אינו רוצה לראות כושים. הייתי פעם קאתול, אך איני יכול לאהוד כנסיה, המשלימה עם עול משווע זה — למרות שכושים רבים מחפשים מפלט מיאושם בחיק הדת.

לבי אינו נמשך לחזור למולדת. די לי לראות אותה פעם בכל מספר שנים..."

ארצות הברית תעלולי הדוכסית

מאז התקרב דוגלאס מקארטור לגבול המאנצורי, בדצמבר 1950, נגרם להתערבות הסינית בקוריאה...

ברזיל נכד מלב הגיוגל

שידור, שנקלט מלב גיוגל האמזון, בברזיל, הודיע עלולם, כי נמצאו עצמות הקולונל פרסי ה. פאוסט...

התגלית האחרונה, של שלשה האחים ויי לאס בואס וקצין הטייס הברזיליאני אנטוניו בזיליו, היתה ודאית יותר...

שיש וזהב. עתה ניגשו אנשי מדע לבדוק, אם אמנם העצמות שנתגלו הן של קולונל פאוסט...

ההרפתקה החלה בפברואר, 1925. שלושה הסיירים יצאו לדרך מעיר קורומבה, שבמדינת הגיוגל...

כעבור שלושה חודשים שלחו את המברק האחרון: "אנו עומדים על גבול התרבות. בעוד יומיים נתקדם צפונה עם שני מלויים אינדיאניים..."

לנקודה, בה יעובנו האינדיאנים המדריכים, בגלל הפחד האיום מפני שבטי הגיוגל. שלשה האנשים החלו את מסעם האמיתי...

הדוכס והדוכסית מוינדזור גייסי ירש את המלך

האינדיאני הפרימיטיבי לומד עתה בבית ספר אנגלי, והוא בנה המאומץ של האלמנה פאוסט...

גרמניה אל חתסק בג'ונג'ית

ליד גן החיות הברזילאי נמצא מקום, האהוב במיוחד על זוגות המאהבים. ליד אחד השחיחים נמצאו, בבוקר בהיר אחד, גופותיהם של צעירה וצעיר...

כעבור 5 ימים הופיעו שוב השוטרים אצל פות — של צעיר וצעירה. הפשע בוצע באותה צורה בדיוק, באותו מקום.

מאז חזרו הרציחות בהדגוניות מטורפת. בהלה אחזה את העיר, הזוגות הצעירים נמנעו מלגשת לאותו גן, צעירות רבות לא יצאו בכלל בערבים ובתיהם...

כשהתקרב הזוג הרומנטי אל השיח הידוע, קם פתאום צל ענק, מכה גוראה ניתכה על הצעיר, והוא התעלף במקום...

אולם כעבר אחד הראה זוג צעיר אחד העזה מפליאה. צעירה רומנטית, בעלת שערות אדומות מאירות למרחוק...

אולם כעבר אחד הראה זוג צעיר אחד העזה מפליאה. צעירה רומנטית, בעלת שערות אדומות מאירות למרחוק...

כיבוש ברזיל גילו הפורטוגזים את המכרות, אך בורכס חזרה, עם שירת חמורים עמוסי שקיקי והב, ולכדו במארב אינדיאני ונהרגו.

בתולדות לאורחים. אחרי שהיית מספר שבועות בגיוגל הבתולים, שכל עץ שבו מגיע לגובה 50 מטר, הגיעו האנשים לאפיסת כוחות...

מסע זה על הנהר היה מלווה סכנות מתמידות. גועי עץ ענקיים, שחלפו במהירות עם הזרם...

בשנת 1934 מצא סייר צרפתי מסתן חמרי צילום, שהיה שייך לסיירים האבורים. נתגלתה זו והחקירות, שבאו אחריה, קבעו, בלי כל ספק...

ההרפתקה החלה בפברואר, 1925. שלושה הסיירים יצאו לדרך מעיר קורומבה, שבמדינת הגיוגל...

לנקודה, בה יעובנו האינדיאנים המדריכים, בגלל הפחד האיום מפני שבטי הגיוגל. שלשה האנשים החלו את מסעם האמיתי...

האחים וילאס רואם ובני שבט הגלאפאלוס גיאק נאות להענות

סוריה

הקולונל שלף אקרה

כאשר נתמנה הקולונל אדיב אלשישקלי ראש מטה הצבא הסורי, הרי רק העניק לעצמו את התואר הרשמי, שהיה חסר לו. למעשה, מילא תפקיד זה — ותפקידים רבים אחרים — עוד לפני המינוי הפורמלי.

מנהיג גדול, והעניק לעצמו תואר כבוד בלי סוף, לא מצא הדבר חן בעיני אלשישקלי. "נתאכזבתי מאד משלטונו הדיקטטורי של אל-זועים", הוא אומר. "התחלתי לארגן את הקצינים נגדו". אל-זועים, שהפך את שמו (המנהיג) תואר רשמי, הרגיש בדבר. הוא פיטר את שישישקלי מן הצבא. והעבירו לרורבה. אולם הדבר לא

הקולונל והמלחמה: במשרדו, במטה הכללי, עוקב אדיב אלשישקלי אחרי כל התפתחות חדשה על הגבולות. בתמונה זו, ככרוב מעשי, מחקה הקולונל את הקצינים אירופיים.

הועיל: הצבא ביצע עוד הפיכה, שהביאה את סאמי ח'ינאווי, אף הוא קולונל, לשלטון. אדיב אלשישקלי חזר לצבא, בתפקיד סגן ראש המטה הכללי. הפיכה השלישית, שבאה בעקבות רצח אל-חינאווי ע"י מתנקס, נתנה בידי שישישקלי את רסן השלטון. אולם הוא, בניגוד לקודמיו, העדיף להשאר מאחרי הקלעים, "לנהוג מן המושב האחורי", כפי שהוא אוהב להגדיר את שליטתו. הוא נשאר בתפקיד סגן רמטכ"ל, ומינה נשיא, וראש ממשלה, מבלי ששמו,

בשיחה עם עתונאים, לפני כמה ימים, הכריז: "אני הוא האדם, שביצע את שלוש הפיכות בסוריה". כאשר גרמה מלחמת ארץ-ישראל תסיסה פוליטית בתוך סוריה, והעם היה מוכן לשינויים בהנהגתו, שהביאתו למצבו של אז, ערך הקולונל חוסני אל-זועים, בתמיכת הצבא, הפיכת-חצר, שהביאתו לשלטון. דבר זה, גילה עתה אלשישקלי, היה אפשרי רק בעזרתו הוא, ובעזרת קציני צבא אחרים. אולם כאשר החל אל-זועים רואה את עצמו

הצגה לעתונאים: אדיב שישישקלי הח' ליט להיות פופולרי. הזמין צלם עתונות

מיוחד לצלמו ברגעים אינטימיים, שיראו לקהל את אלילים בכל מעשיו היומיומיים, ויוכיחו,

כי הוא מנהיג דמוקרטי ביותר. גם המצביא הגדול מתרחץ מתגלח מתגבב כאדם רגיל.

שירותו בסוריה. הוא היה הקצין הסורי היחיד, שהזמן לנשף זה, שהיה מעין מפגש בני העם העליון. בתום הסעודה הדשנה, קם הגנרל על רגליו ונשא נאום תודה, בתשובה לנאום ההערצה של אחד הקצינים הגבוהים.

באופן רשמי, יהיה מעורב בכל זה. תפקיד הרמטכ"ל נשאר ריק ופנוי. עתה, עם עליית קרנו של הצבא הסורי, בעקב המאורעות על הגבול, החליט אל-שישישקלי, שהגיע זמן למלא את המקום הריק בראש הצבא ובדמיון הקהל הסורי. הופעתו, שהיא בניגוד להופעת קודמיו — שדמו יותר לחנוונים, שהתחפשו במדי גנרלים מבריקים — נאה ביותר. בתיבושתו האלגנטית הוא מגלם את דמות הקצין הגבוה מלא רוח הגבורה והאצילות הצבאית. כדי לרקום את איצטלת הגבורה, שהוא אוהב להתעטף בה, החלו העתונאים הסורים והעריבים, בכלל, לפרסם סיפורי מעשיות עוד מימי צעירותו. כאשר נשאל בראיון עתונאי, מהו זכרונו היקר ביותר, הזדויר לספר על מעשיו במכללה הצבאית הסורית. הודות לאדיב, המפקדים הצרפתיים של המכללה נהגו לקרוא שם של אישיות צרפתית צבאית או מדינית לכל קבוצת תלמידיהם, המסיימים את לימודיהם במכללה. כאשר בא יום סיום הלימודים של אדיב אל-שישישקלי, עורר הדבר מועקה נפשית עמוקה בלב. מדוע תשא קבוצתו, המורכבת מצעירי רים סוריים טובים, שם של צרפתי כובש? "האם חסרים לנו אנשים גדולים בתולדות הערבים, שנקרא בשמות צרפתים?" שאל. הוא ארגן את הבריו למחלקה, וחצי שעה לפני שעמד להיערך המסדר החגיגי, בו יקבלו התלמידים את תעודותיהם, והמתלחה את שם האישיות הצרפתית, הודיע אדיב, בשם חבריה, כי התלמידים יסרבו להשתתף במסדר, כל עוד לא הוחלף השם הצרפתי בשם ערבי. הנימוק השניע, כנראה, על מפקד המכללה (יתכן שלא רצה לתת הודמנות לעתונות וימדינאים הלאומניים לפתוח תגרה מדינית סביב נקודה כה פשוטה), והוא הסכים לשנות את שם המחלקה. הוא אפילו החזיק לכת. לנשף הגמר, שנערך למחרת, הוזמן נשיא סוריה, כאורח כבוד. היתה זו הפעם הראשונה, שנשיא סוריה הוזמן לנשף כזה; אך מאז הפך הדבר מסורת. "כל זה, הודות למנהיגנו הגדול, הקולונל אדיב אלשישקלי. לא יאה לפטרוני. אולם המנהיג, מגלים העתונאים, לא רצה להיות איש צבא. הוא התחיל את לימודיו בבית-ספר חקלאי, כדי שיוכל לנהל את אחוזות אביו. אולם אחרי קבלו את תעודת הגמר, החליט אביו, כי הבל לבונז את כשרונויותיו על האדמה. עליו להשתדל ולקבל משרה ממשלתית, כי זהו אחד הדברים המכובדים ביותר והמועריים גם לקרובי הפקיד, גם לפקד הממשלתי בעצמו.

דעתו של אדיב היתה אחרת. עבודה במשרד נראתה לו למטה מכבודו, על אחת כמה וכמה, שתהיה זאת עבודה לפי הוראות הזרים הצרפתיים. אחרי זין ודברים עם אביו, הגיע לפשרה — הוא יכנס למכללה הצבאית. אולם אף פעם לא ויתר על שאיפתו להיות חקלאי מתקדם, איש אדמה, שינהל את משקו לדוגמה, ויהיה לברכה לעמו ולמולדתו. אפילו היום, הוא אומר, לא ויתר על שאיפתו זו. את תפקידו הנוכחי הוא ממלא, כי לא יאה לפטרוט מושבע להשתמש מכל תפקיד שהוא, אשר הוטל עליו ע"י האומה. "נהיה פראים". הרגשת ערך הכבוד הלאומי של אדיב אלשישקלי היא אחד מעקרונות חייו. כאשר היה עוד קצין נמוך בצבא הסורי בימי הצרפתים, הוזמן ע"י אחד מחבריו לנשף, שנערך במועדון הקצינים, לכבוד גנרל צרפתי, בתום תקופת

מוצאת שימוש לעניבה

רומנים

בחינה לחולה

היה זה נאום גאלה ביותר, מספר שישקלי הגנרל הצרפתי החל מחלק מחמיר את לעצמו ולקצינים הצרפתים, המשרתים הרחק ממולדתם. פתאום, בדברו על סוריה והסורים, הזכיר את המילה פראים. שישקלי חם המזג לא יכול היה להתאפק, הוא קפץ ממקומו, בקצה השני של השולחן, ובתנופה אחת השליך צלחת ירקות, שעמדה לפניו, על ראש הגנרל הנדהם.

אחרי כן קפץ לאחור, שלף את אקדחו וצעק להם: «אם אתם קוראים לנו פראים, אז נהיה פראים באמת!» הוא ירה כדור באוויר ועזב את המקום.

יחסי ציבור

מאז נסתיימו הקרבות בארץ-ישראל, למדו הסורים עקרון חשוב מאד: מה רב הוא ערך התעמולה. קול היריות, שגורו בחולה ובאל-חמה, הדהד בכל רחבי העולם, — בנימה פרו-סורית.

בו בזמן שישראל הסתפקה בתלונות לוועדת שביתת הנשק, ולוועדת הבטחון של או"ם, הפעילו הסורים רשת תעמולה חזקה ביותר, שהעמידה את המאורעות על הגבוה לוח באור הנוח ביותר לדעותיהם הם. הם הזמינו עיתונאים ערביים וזרים, סיפקו להם תחבורה לכל מקום, שחפצו לבקר בו, ונתנו להם אפשרות לראיין את כל המפקדים והמדינאים, החל מארבי שישקלי וראש הממך שלה, וכלה בטוראי הנמוך. העיתונאים, כמובן, נתרשמו מן היחס הזה, והסיקו את המסקנה, שלאנשים המרשים להם חופש פעולה כזה, אין מה להעלים. ובמקום להשתדל ולהתעמק בחקירת המצב, הציפו את עתו גות העולם במה שמענו מפי הסורים עצמם — כנוסחה מוסמכת של כל מה שקרה.

«שתוק!» אחד העיתונאים האלה — מצרי — פרסם מאמר ארוך, שבו הוא מתאר את יחס השלטונות אליו, מן הרגע הראשון, כאשר נתקבל לראיון ע"י נאום אליקודסי, ראש המשלה. והוא מתאר את האווירה החגיגית ברחובות דמשק, בשעה שמכונניות עמסות חיילים חמושים עברו בדרך לחזית החולה. משני צדי הרחובות הצטופף קהל נלהב, שהריע לכבוד הצבא, וממרסות הבתים המטירו הנשים פרחים על החיילים. מבחינה אסטרטגית לא היה כל צורך להעביר חיילים אלה דרך העיר, אולם כאמצעי תעמור לה היה זה צעד מעשי ביותר מצד השלטונות.

ביחוד, מפני שאירע בדיוק בזמן שהמש" בר הממשלתי שרר עדיין.

מדמשק יצא לאזור אל חמה, יחד עם קבוצת עיתונאים אי-רופאים ואמריקאים. שם סופר להם על רצון הסורים בשלום, ועל תוקפנותם של הישראלים.

הם רצו להעמיד את הצבא הסורי והי עולם כולו בפני עובדה מוגמרת. ני ציגם אחר בשעתים לישבת ועדת שבי תת הנשק, כדי לתת זמן לצבא הישראלי לפלוש לכפרים הער-ביים בשטח המפורז. אולם כאשר נוכח ל-דעה, כי הצבא הסורי עומד איתן על משמרתו, וכי נהרגו

שבעה שוטרים ישראליים, התרגז והחל מאשים את הקולונל בוסאבי הצרפתי, יושב ראש הוועדה הסורית-ישראלית, בהפליה לטובת הסורים. «כאשר רצה הקולונל בוסאבי להשיב» מספר העיתונאי המצרי, «צעק עליו הציגי הישראלי: שתוק! דע מי אתה, ומה אתה אומר!»

פרסומים מסוג זה השפיעו על דעת הקהל בעולם, ועוררו את האו"ם לעמדה, האוהדת לסורים. אך המצב הנוכחי אינו רק תוצאה של פעילות סורית בשטח יחסיהם הציבוריים ותעמולתם המוצלחת, ישראל עצמה סייעה להם בשיתקתה.

מצרים

שחר חדש

במשך כמה שבועות הביאו בלשים חובי רות קטנות למשרד המפקח הפוליטי של משטרת קהיר. שם התוברת: «שחר חדש לעם המצרי». המוציאים לאור: המפלגה הקומוניסטית המצרית.

בתוברות מפרטת המפלגה (הבלתי-חוקית) את מטרותיה ואת תכניתה. בראש וראשונה יש להשיג עצמאות מלאה, פיגוי כוחות האימפריאליזם והצטרפות לברית המועצות במאבק על השלום. לדוגמה מעמידים הקומוניסטים המצריים את הרפובליקה הסינית העממית, שידעה ללחום באימפריאליסטים הזרים, ולהשתחרר מעול שלטונם.

אזור הקרבות כפי שהוא נראה מן העבר השני של הגבול — יסוד המערה וחזרתה — מתצלום אוויר.

לכשיושג חופש זה, יפנו השלטונות (הקר-מוניסטיים) לעניני פנים. כל האחוות הגדוד לוח תוחרמנה, והאדמה תחולק בין הפלחים העניים. צבא עממי חזק יוקם, כדי להגן על שלום המרחב ויבטיח את עצמאותו. ואשר לארץ-ישראל: יבוטל הכיבוש המצרי האימי-פריאליסטי בדרום הארץ והירדני במזרח, ותוקם מדינה פלסטינאית עצמאית, ללא התערבות מצד המדינות השכנות.

החברות החלו נערמות על שולחנו של המפקח, ובכל יום נוספו חוברות נוספות, שהוחרמו ע"י המש" טרה בחיפושים, שני ערכו בבתים פרטיים ובמועדונים, או נמ-צאו אצל אנשים חשוי דים. אך שום פעולה לא הצליחה להפסיק את הופעת החוברות. נערכו חיפושים בכל בתי הדפוס, הורחבה הצנזורה על משלוחי הדואר — אך ללא הועיל.

עד אשר, השבוע, בחיפוש פתע שנערך בבתי-בושת, נמצאה מכונת הדפסה במר-חף, ברובע מפקוק. יחד עם המכונה נמ-צאו חבילות רבות של חוברות. בעל ה-בית, שנערך ע"י ה-משטרה, לא האמין למראה עיניו. «הש-כרתי את המרתף ל-שני סטודנטים מאל-אזהר», הוא העיד, «הם אמרו, שהם מדפי-סים כאן חוברות על עניני דת וקטעים מן הקוראן הקדוש».

שני הסטודנטים, הוא אמר, היו רגילים לבקר מדי ערב במקום, כשחבילות עבות מתחת לזרועותיהם. כאשר שאל אותם מה נמצא בחבילות, ענו כי אלה כתבי הקודש, שמהם העתיקו את החוברות.

הוא נתן תאור מדויק של שני הסטודנטים, והמשטרה החלה לחפש אותם. ראשת פנתה לאוניברסיטה אל-אזהר. המנהל, שנדהם מג-לויי המשטרה, פקד לכנס את כל הסטודנטים. השוטרים עצרו 38 מביניהם, שמראם התאים לתיאורי בעל הבית. אולם משהובאו לפניו, אמר שאף אחד מהם אינו האיש שאותו מח-פשת המשטרה. יתר על כן, איש מבין העצור-רים לא היה יכול לעזור בחיפושים אחרי האנשים הדומים לו והחיפושים נמשכו.

בכל פעם שהמשטרה עצרה אדם, אשר נראה כחשוד בקומוניזם, או אשר דמה דמיון כלשהו לתיאור בעל הבית, קראה להלו לבוא ולזהות אותו. יחד עמו באו כל פעם שני שוטרים מזוינים — כי הנכבד הזה הושב בבית-סוהר, עד אשר יימצאו מדפיסי החוב-רות.

פצצה תבערה ישראלית נפדה במקום הזה והרסה צריפון קטן.

פצצה ישראלית, שדא התפוצצה, מושמשת מוצג לזר המבקר באזור.

תחנת המשטרה שידדה אירעה התנגשות הצבא הפורי בשוטרים הישראליים (למעלה). למטה: סיור בחזית, שנערך ע"י הסורים לעתונאים הזרים

— (*) האוניברסיטה הדתית בקהיר, המרכז הרוחני של האיטלאם.

ה ע ס

דגלים מתנופפים

בדגלים מתנופפים יצאו מפלגות הפועלים לרחוב. כמו בכל העולם, היה גם כאן פירי לוג - הקומוניסטים והדמוקרטים תיחרו ביניהם בסיסמאות, ששרדו מתקופה נשכחת. שד הפירוד התרוצץ בשורות מפיים. על גבי עתונם המשותף דקרו טבנקין ויערי איש את משנהו חברות לשון. טבנקין, האיש מס' 2 של העליה השנייה (אחרי ברל כצנל-סון), שנאשר במיעוט במפלגה, לגלג על יערי "הצעיר", (בן 54), שעלה רק עם העליה השלישית, ואילו יערי, בעל הרוב (60%) די

צינות

לא כינוס מדגום

למחרת הבהירות לכנסת השנייה ב-31 ליוני, יתכנסו כארבעת אלפים איש, צירי הקונגרס הציוני ה-23 ואורחיו, באולם ה' גדול של "בנייני האומה", ההולך ונשלם בשייך באדר שבמערב ירושלים. נוסף לעשרות עסקני מפלגות ישראלים,

אבא הלל סילבר ברחוב אנכי 51% צ"כ

ערכם של 3.5 גרם נחושת, בשוק השחור 4 פרוטות. יכול ספסר לאסוף מילים, לחתיכה, למכור את המתכת, בלבד, ברווח של 300%

חקירות

לפקיד היה ענין

כאשר בא מבקר המדינה לסכם את פעולות האפטרופוס על הרכוש הנטוש, היו מסקי נותניו בערך אלו: ניהול העסק העצום הזה לא הראה וההצלחה אירגונית; לאחר כל ההוצאות וההכנסות, ושתייה היו גדולות מאד, נחבר כי הרכוש הנטוש אינו עסק טוב ביותר. במלים אחרות - הרכוש הנטוש, שיערכו מגיע למיליונים, לא הכניס למדינה הכנסות ניכרות.

אנשים פחות רשמיים ממבקר המדינה ידעו להסיק, כל אחד לפי הבנתו וידיעותיו, מסקי גות משלהם על פרשת הרכוש הנטוש. אולם חקירה אחת, המתנהלת בסודיות, מזה מספר חודשים, על ידי המחלקה המיוחדת של מטה המשטרה, העלתה פרטים מאלפים על המנגנון הזה, לפחות מנקודת ראות מסחרית. הכוונה ל-2500 בארות, הנמצאות בשטחים הנטושים, שפירוק נמסר לחברה קבלנית, לפי המלצות פקיד ממשלתי גבוה מאד; והוא האיש, אשר נגדו, בין השאר, עומדים עתה לפתוח בפעולה משפטית.

לפני שמונה חודשים חתם האפטרופוס על חוזה עם אותה חברה, שלפיו תקבל החברה את הזכויות לפרוק כל הבארות הללו, ותמ' כור את החמרים (פרט לאלה הנמצאים תחת פיקוח, כגון מנועים, נחושת וכיוצא באלה). ההסכם קבע שיעור מסוים, ולפיו נתברר אחר כך, כי החברה שילמה בין 25 ל 40 לירות בעד באר, בהתאם לעמקה. אם שילמה החברה אפילו 40 לירות בעד באר, עלול היה הדבר להכניס לקופת האפטרופוס סכום של 100.000 ל"י, אולם, למעשה, נאמדות הסחורות הללו בלמעלה ממיליון לירות.

החברה לא פירקה, אלא 600 מתוך הבארות הללו, מאחר שביתים חלה תקלה מסוימת. אגנם כבר הוצאו 600 הבארות 12 אלף צנורות, טונות של נחושת, למעלה מאלף סלמולות ברזל וכדומה. אך יום אחד ביקר פקיד גבוה במחנה גרוטאות, ומצא שם חלקים מתוך הבארות, שמקומם לא היה באותו מחסן, ואשר עליהם לא הודיעו, לפי החוק, למפקח על המלאי. הפקיד הזה העלים עין, והממשלה סבורה שעשה זאת, משום שהיה לו ענין בזה. כתוצאה מהסתבכות, נפתחו בינתיים חיי קים נגד הפקיד ונגד הסוחר. ואילו החקירה נמשכת.

דרכי חיים

דולרים בלי דחמנות

"מה עוד נשאר לי לרצות בחיים?" שאל מייג'ר וייר. "אני אוהב נאום. והנה נאמתי בשני האולמות הגדולים ביותר בעולם: קרנגי הול ומדיסון סקוור."

אלא שבכל זאת לא נסתיימו עיניו האמ' ביציות של המייג'ר האנגלי רבי-המרץ, שהיה פעם אחד מעמודי התווך של קבוצת ברגסון באמריקה, הפך בינתיים ציוני-כללי. אמביציה מספר 2: לעזר לישראל למכור את סחורותיה בחו"ל, לא בגלל סנטימנטים ורגשי-הרחמים של היהודים, אלא הודות לטיב סחורה.

המייג'ר ראה צעירים צבעוניים צרפתיים ושווייצים תרשם מאיכותם. חשב: מדוע לא נייצר כאלה גם בארץ? אמריקאים אוהבים צעירים, המראים גמלים, מסגדים, בחורות ערומות וקופים. מדוע לא ילבשו צעירים, שיראו את נוף הארץ-הקדושה?

הוא יסד חברה (צעיר בע"מ) העסיק 70 פועלים, הזמין את מטב האמנים, הטיל עליהם להמציא דוגמאות של צעירים אריזש ראלים. לודביג בלום, מירושלים, הגיש ארבע, מדגמים, שהוצקו לפני ימים אחדים באמריקה: שתי תמונות-נוף ירושלמיות, נוף היידן, צעיר המראה את כל מקומות הקודש בארץ (כולל מסגד עומר).

האיש שלא הפיל אמשלה

סידני סטלי, שנמלט מידי הסקוטלנד ירד (* והסורטי **), חזר לישראל. נדמה כי האיש, שכבש את כותרות העתון גים בכל רחבי העולם, בעת משפט לינוי המפורסם, החליט להשתקע בארץ לצמיתות.

— (*) רחוב קטן בלונדון, על גדות התמזה, שהיה משכן מלכי סקוטלנד במאות 11-12 וה'12 בבואם לביקורים באנגליה. האדמון הפך, בשנת 1829, מטה המשטרה המחוזית. וב-1890 מטה הבולשת (סי. אי. די.). — (***) הכוללת הצרפתית.

התועלת היא, כנראה, שלילית בלבד. ההגבלות פותחות אשנב לעקיפת החוק. קבלן בנין, למשל, יסרכו לבקשת האשראי שלו, שלח את אשתו עם תעודת רפוי, והגיש בקשה להלוואה לצרכי רפוי. קבלן עצמו הודה, כי אין אפשרות לפקח על איכות האש' ראי; אם כך, הרי אפשר היה להסתפק בהרואות, בלבד, על ביטול האשראי להוצ' אונת בלתי פרודוקטיביות.

לרשימת הנפגעים יתווספו גם הבנקים הקטנים, היכולים לאון את הוצאותיהם רק ע"י המלות, שהם מעניקים ברבית של 8-6% לשנה. ע"י כך יכול הבנק לממן את שטרי האוצר באחוז המקובל עד כה (40%). כיצד יוכל הבנק לשלם רבית 3% לבלעי הפקדונות, בשעה שהוא נאלץ להחזיק ב-75% שטרי אוצר, ברבית אפסית.

אור

30 שעות לטוקיו

הצנזור נאנח וקילל. על שולחנו נערמו 10.000 מכתבים, רובם ריקים, שעליו היה להתחייב. על כולם היתה כתובה כתובת בלתי-ריגילה: טוקיו. אותה שעה הצטופפו במשרד דיונגוף ושות' בתל-אביב ילדים, נשים ובולאים מקצר עיים, שהביאו מכתבים נוספים. ילדים רבים שלחו רק מכתב אחד, בולאי אחד שלח לבדו יותר מ-3000 מעטפות. המטרה: מעטפה, שתשא את הכתובת, "טיסת בכורה, לוד-טוקיו", עלולה להיות שווה, בעוד חודש 2 דולארים.

טיסת הבכורה נערכה ע"י קר-האוויר הסקני דינבי (המשותף לדנמרק, נורבגיה ושבדיה), שיהיה חלק של קר-התעופה עצום, בן 16,550 ק"מ, משטוקהולם, דרך רומא, לוד, קאראצי, בנגוק, לטוקיו. בסיס: 36 שעות, מהן 30 שעות טיסה, מתל-אביב לבירת יפן.

עבור כל מכתב תצטרך ממשלת ישראל לשלם את דמי-ההובלה בדביוס, כנהוג לגבי שרות הדואר. אלא שהדבר היה כדאי: המע' בכל זאת היתה ישראל המדינה היחידה, לאורך כל הקו, שנגנעה להוציא חותמת-דואר מדי טפות תימכרנה לחו"ל, תכנסנה דולארים. חדת משלה. החברה החתימה את המעטפות בארץ, בדפוס פרטי, על חשבונה.

רפואה

רשיון ילודה

"פירוש הדבר, שעל הווג לדאוג למקום בבית יולדות, עוד לפני שיחליט על הולדת

אבא הלל סילבר כמוזרכי 100% \$?

ילדים! — צעק בחור במשרדו של מנהל אסותא, כשנועד לו, כי כבר אין מקום פנוי עבור אשתו, הנמצאת בהריון, חודש שלישי. הוא אחר את המועד: קיים תור ל-7 חודשים. המצב אינו קל יותר בבתי חולים אחרים. כל המקומות ליולדות תפוסים לפחות חצי שנה מראש.

השוק השחור

ככלכלה במיל

עובדה מאלפת: כל מטבע מנדטורי של מיל אחד מכיל 3.5 גרם של נחושת. ערכו של מיל — פרוטה אחת.

כבר התנוסס שם הגליון האחרון של אמת שהכריז: "קבלת פנים גלהבת לסילבר בתל אביב..."

הידועים מחברותם בכנסת, במועצות העירי, במועצות העיתונאים המפלגתיים יכ' לטו שלוש מאות צירים, נציגי חברי ההס' תדרות הציונית בחוץ לארץ. מלבד 120 צי-רי ארה"ב, 70 צירי דרום אמריקה, ישותפו מאה צירים מאירופה, אפריקה, אוסטרליה, איראן והודו בעיצוב דרכה החדשה של ה' ציונות.

אחר שבהקונגרסים הקודמים, שרובם הת-קיימו בשווייץ, שימשו יותר כינוסי מרגוע לעסקנים ציוניים, יהפוך הקונגרס ה-23, ה' ראשון במדינת ישראל, לזירת התנצחות בה יוכרע הקשר בין למעלה משבעה מיליוני יהודים בארצות הגולה (שלא לקחת בחשבון את שנים וחצי המיליון החיים מאחורי מסך הברזל) למיליון ושליש החיים בישראל.

שעה שהתהום בין יהודי ישראל, בניו המדינה, ליהודי הגולה, הצופים מרחוק, הו' לכת וגוברת, יצטרכו צירי הקונגרס לקבוע ברורות את התחליף לתכנית באול, מצעה הרשמי של התנועה הציונית, שנקבע לפני 54 שנה, שעיקרה: הקמת מדינה עברית, הוגשמה.

תוך ייעול שני המוסדות העליונים של התנועה הציונית — הועד הפועל הציוני וההנהלה (המקבילים לכנסת ולממשלה) ותפקוד חזש של שתי הקרנות, קרן הסוד וקרן הקיימת, יוגדר תוכנה החדש של ה' תנועה הציונית בתכנית ירושלים שסיכומה: קיבוץ גלויות.

משק

סירוב 50 אחוז

העולה החדש, שזכה בדירה מידי ה' סוכנות, ינסה מיד לגשת לבנק קטן, יביא עמו 3 ערבים, כדי להשיג אשראי של 100 — 150 לירות לקניית שולחן פשוט ר' כסאות. עד עתה היה יכול לזכות באשראי זה. אך משעה, שהגיעו הוראותיו של קפלן על צמצום האשראי עד 50% מהפקדונות האיש-גים, 25% מהפקדונות החדשים, יתקל האיש הקטן בסירוב של 50%. הוא לא יוכל לקנות את השולחן והכסאות.

גם חברי הבנקים הקואופרטיבים המקומים, שאחרי צבירת חסכונותיהם יגיעו לסכום מסוים, בעזרת אשראי נוסף, שיאפשר להם לגור בחדר אחד במקום שניים, להוסיף רהיט חדש — גם הם יתאכזבו. התחזני הקטן, בעל המלאכה הועיר, שקיבל את הקצבתו הועומה בסחורות וגלמים, יננה לשוא אל הבנק בבקשה לכמה מאות לירות, הדרושות לו למימון העסק.

ומנהלי הבנקים עצמם תמהים ביותר: — לשם מה הוקמה ההמולה? הרי בין כה וכה צומצם האשראי ל-45%, האם כדאי היה הרעש הגדול למען 5% הנוספים?

בר בולול על "הסנטימנטליות של הקוץ", המתעלם מן המציאות (הקומוניזם-פורמית). אחרי ימי הבטלה של הפסח, קיבלו הפוע' לים באהבה גם את האבטלה של יום חגם וימי המחסור בחשמל, בגלל מס ההכנסה לא יהיה הבל גדול בחשבון שכרם החודשי. באיירה זו לא משך טריגוזה לי, איש הש' לום המקצועי, תשומת לב יתרה.

מפלגות

הספינס חייך

"יחוקאל (סחר) רוצה להיות בטוח בעתי' דו, אם סילבר יהיה ראש הממשלה", אמר בגאוה עסקן ציוני-כללי, כשראה את 36 השוטרים, שליוו את שירת המכוניות הג' זולה, שהובילה את אבא הלל סילבר מלוד לגת-רימון בתל-אביב.

לא היה זה הציוני-הכללי היחיד, שהרגיש בסחון-עצמי חדש, שעה שהמנהיג הציוני' באמריקאי נטל לידו את המיקרופון וגאם בעברית (בעלת ניב אמריקאי) להמונים, שהצ' טופפו ליד מוגרבי. מאז הבחירות העירי' היות, שהתחילו לצ"כ צנחון מפתיע, היה קיים הבדל ניכר בין המרץ המוחזש של החברים הפשוטים, ששאפו לשלטון יחיד בכנסת הש' ניה, לבין התיסוסים של ההנהגה, שבאו לידי ביטוי בנואמו המפורסם של ישראל רוקח, בו דרש רק 25% בכנסת.

כשגדלה, מחזש, עקב מאורעות החולה, קומתו הציבורית של דוד בן-גוריון, הר' גישו הצ"כ צורך במנהיג מנוסה, בעל שיעור קומה, שיוכל להשפיע על המונים, לשמש, בעיניהם, תחליף אפשרי לראש-הממשלה הנר' כחי. הסיסמה: "רוב לציונים הכלליים יביא דולארים מאמריקה!"

מי האמין לפני שנה, שנהיה מסוגלים לארגן הפגנה כזאת ברחוב, תמה איש כלכלה צ"כי. ואמנם, ההפגנה שילמה את שנוי-הערכים, המתרחש כיום במפלגה זו, שנוסדה בגלות כמפלגה ציונית אנטי-מעמ' דית, הפכה בארץ מפלגה מעמדית של פר' דסנים-עשיריים-סוחרים, רוצה עתה ליהפך לתנועה-המונים, שתרכו את כל החוגים המת-נגדים למדיניות הכלכלית של מפא"י.

סילבר עצמו התעטף בינתיים באיטליה של סטינס חייכני, לא גילה את תכנותיו. כדי לבוא בחשבון לתפקיד, שחומכיו הגלגלים יעדו לו, יצטרך לחתר על נתינותו האמריק-אית, להישאר בארץ כעולה (ההופך אוטומטית אורח).

בצל האיום הזה קבעה כל מפלגה את עמ' דתה. גרוסלם פוסט, העתון הבלתי-מפלגתי הלהכה, הפרו-מפא"י למעשה, טען בהתרג' שות: ה' התהלוכה היתה ביזבוז בניו, תעורר את חמתו של האורח נגד סילבר. אולם על כולם עלה אמת, העתון הגרמני של הצ"כ. כשירד סילבר מן האוירון בלוד, וניגש אל קייסק העתונים של פוסט, בשה-התעופה,

משפט

מסתורי הבול החשוב מאד

התלונה, שנתקבלה במשרת תל-אביב ביום אחד בנבוכמבר אשתקד, עשתה את החוק...

סידני סטנדי... ספר שלא הופיע

המתלונן סיפר, במשך המשא והמתן המס' חרי יצא מהחדר לעשר דקות, ואז נשאר החשוד לבדו בחדר, ולדברי המאשים, קרה הדבר בהעדרו - הסוחר שלשל לתוך כיסו את הבולים.

המשרה ערכה חיפוש בביתו של הסוחר, ומצאה מספר בולים, שביניהם זיהה המתלונן את שני הבולים החשובים.

ואז החלה עדותם של המומחים. הם הופיעו עם זכוכית מגדלת, סרגלים, קטלוגים; בהזן את זוויות הבולים, הניצו לתוך הקט' לוגים, קבעו משהו, והמשרה השוותה את דבריהם להודעתו של המתלונן. לבסוף הוגש משפט נגד הסוחר אורנשטיין.

גם בפני השופט, ד"ר שילה, עמדו להופיע מומחים משני הצדדים; גם מטעם המשטרה וגם מטעם ההגנה.

אולם השבוע חל מפנה פתאומי במשפט, וכבי' השופט סימו בויכוי הנאשם, מתוך סיבה בלתי רגילה: הבול העיקרי, המוצג החשוב במשפט, נעלם באופן מסתורי מן התיק, ובלעדו - אי אפשר היה לקבוע, אם אמנם זהו הבול שנגנב. בלי הבול, אי אפשר היה לנהל את המשפט, אי אפשר היה להוכיח מאומה.

אמר השופט שילה: "הבול הזה שבו תלוי גורל המשפט הזה, נעלם מתוך מזכירות בית הדין באורח מסתורי. אין בית המשפט מאמין, כי יד המקרה היתה בעלמנו, אבל אין הוכחות שיצביעו על הלוקה. אמנם אני מאמין, כי היה זה אחד הבולים, שנגנבו ממר זימון, אבל אין לי הבטחון המלא, שהמומחים מטעם ההגנה לא היו משכנעים אותי, כי לא כן הוא, מאחר שהם מבינים יותר בבולים ממני."

ומשום כך נתן השופט לנאשם להנות מהספק, וביטל את האשמה נגדו. התובע מטעם המשטרה יצא כמעט מכליו, אך לא אמר מלה.

"אין בול אין משפט" - אמר אחד מבין הנוכחים, כנראה אף הוא מאסף בולים, שישב במשך כל המשפט באולם, ויצא מרוגז החוצה.

נישואין בגורן

באולם הריק של ביה"ד המרכזי בחיפה התנהלה השבוע, בשעות הבוקר המוקדמות, מערכה משפטית כבדה בין ב"כ התביעה, פרקליט נפת חיפה, מר רבינוביץ, לבין עוה"ד דורין. על כס השופטים ישב כבי' נשיא ביה"ד השופט אוולאי.

הבעיה השנויה במחלוקת היתה: האם מותר לאשתו השנייה של הנאשם בביגמיה להעיד במשפט בעלה - או לא? כיוון שלהחלטות השופט בענין נודעה חשיבות עקרונית מכרעת, הצטיינו שני הצדדים ב-אסמכתות משפטיות למכביר ועשרות ספרי חוק נערמו במתרים על השולחנות.

אשם השכן. הנאשם במשפט היה סעדיה אריה, בן 31, מחפציבה, שהואשם כי בתאריך 13.6.50 נשא לו לאשה בחדרה את שהויה, בהיותו בעל לאשה אחרת בשם שרה. סעדיה אריה הכחיש את האשמה בתוקף,

שקיבל האלמוני את הכסף ומסר את התיק, נפתחה דלת הארון, ויצא מתוכו, "הרואה שאינו נראה". באותו רגע קם ממקומו "הפקיד", שישב ליד השלחן הצדדי. הכבלים היו מוכנים. את הדרך בחזרה עשה רבי-הסמל במכונית משטרה, כשידיו כבולות.

חבילה אחת ממונפליה

במשך יום שלם ישבו שני בלשים, מטעם המשטרה, במשרד דואר החבילות המרכזי, בתל-אביב, ועיינו ברשימות. לבסוף נתקלו בשורה אחת, שלחו מבט איש לעבר רעהו. "הנה, מונפליה (*). ... סוף סוף!" אחר כך רשמו את כל הפרטים, עזבו את המקום.

זו היתה החוליה הראשונה, שהובילה, בסופה של החקירה, למעצרו של צעיר תל-אביבי, השוהה עתה בצרפת. עצרה אותו משטרת צרפת, לאחר שמשטרת ישראל העי' בירה אליה את כל הפרטים על פרשה פלי' לית, שאירעה ב... מונפליה (אוכ. 80.000), הערייה שבדרום צרפת.

במונפליה מתגוררת שנים רבות רופאה יהודיה, החביבה על מכריה וחוליה הרבים. יום אחד הופיע בביתה צעיר, שהציג את עצמו כדוד נשיא, אזרח ישראל ואמר, כי הוא מביא דרישת שלום מאחותה שבתל אביב. ואמנם, לרופאה יש אחות בתל אביב, ולפי דברי האיש היה ברור, כי הוא מכירה.

הרופאה הזמינה אותו לתה, ותוך כדי שיחה על ישראל, מלחמת השחרור ובעיות המנסרות כיום במדינה הצעירה, שענינו מאד את הרופאה, גילה הצעיר מתל-אביב, כי אין לו מקום לינה. הרופאה, המתגוררת בדירה מרווחת, המינה אותו לדור אצלה, כל עת שהוא מתייר בעיירה. הצעיר קיבל את ההז' מנה באדיבות. נשאר אצל הרופאה מספר ימים ונתחבב עליה.

בוקר אחד נעלם דוד הנחמד מביתה של הרופאה ויחד איתו נעלמו כל התכשיטים יקרי-הערך מן הבית.

הרופאה, שנפלה קרבן לצעיר הישראלי, כתבה על כך לאחותה בתל אביב, כאחת, החייה חיים שקטים בעיירה קטנה, האריכה את הכתיבה, פירטה את תאור ימי הביקור של הצעיר בביתה, ובין השאר הזכירה פרט קטן לכאורה: יום אחד הלכה עמו למשרד הוואר, משם שלח הצעיר חבילת מזון לתל-אביב.

היה זה הפרט, שבו נאחו החוקר. בשעה שהאחות מסרה את המכתב למשטרה, נת-

כזכור, הגיע ארצה לראשונה שלמה חלקן, המכונה סידני סטנלי, לפני שנתיים, נגד רצונה של מחלקת העלייה. אחר מנוסה סנסציונית מבריטניה, בה נדרש בעוונות פלי' ליים; אחר שהצליח להשתחרר מחוספיו, שהחזיקוהו בצרפת, כאמצעי לסחיטת כספים. הודיע בפומבי, כי החליט לחיות חיים חדשים, חיי חלוץ, "...ואם יהיה צורך, גם לתצוב אבנים..."

לאחר הצהרה התגיגית, עבר לגור במלון פרק (דרגה 5). שכר מזכירה חמודה, בארבע לירות ליום, שמעזור לו בכתיבת זכרונותיו. לעתים קרובות נראה מסתובב במסדרוני הכנסת, ששכנה אז עוד בתל-אביב, כנראה מתוך כוונה למצוא ידידים בעלי השפעה. סטנלי נכנס לכנסת, לעיתים תכופות, בלי כרטיס כניסה, שנדרש, כרגיל, מאורחים אחר רים.

הפרעות קשות, בכתיבת זכרונותיו, גרם לו יהודי מאנגליה, שרדף אחריו כל הדרך, ודרש ממנו, במפגיע, סכומי כסף גדולים, המגיעים לו, לדבריו. הוא טפס אותו פעמיים, למרות תמרונים ההתחמקות. בכל אופן, הספיר, שלדברי סטנלי, "ביא לפילת הממשלה הבריטית", טרם ראה אור.

בחזרו לישראל, הפיץ שלמה-סידני-חלקן סטנלי שמועות בחדרה, כי הוא עומד לחזור לעסקי האריגה. בשעתו סחר סטנלי זמן מה בבריטניה בבגדי חקי, בהצלחה קופתית ניכרת, אך עסק זה חקי אחת הסיבות לבחירתו.

ידידיו הרבים בארץ בטוחים, שבישראל יהיה שומר חוק נאמן. כי סידני עלול להכנס לבזבז סמיק, אם ייכנס לצרות גם בארץ, מכיון ששתי המשטרות הגדולות ביותר באירופה מחכות להודמנות לשים אויקים על ידיו. ורוב המדינות מוכנות להסגירו. חוץ מהגנב, כנראה לא יהיה מקום בעולם אליו עוד יוכל לברוח.

פשעים

הקצין ישב בארון

"אתה תשב כאן, כאילו היית פקיד", אמר הקצין לסמל, אף הוא חבר במחלקת המיוחדת של החקירות, "ואני אכנס לתוך הארון". לשניהם היה נשק. האיש, שהומים למשרדו, הביט עליהם מבוהל במקצת. כל העסק הזה נראה בעיניו כאחד מסיפורי שרלוק הולמס. לא מן הנמנע, שהקצין שניהל את הפעולה, באחד המשרדים בשדרות רוטשילד, השבוע,

מיג'ר ויזר וצעיר במקום בחזרות וקופים

קרא בנעוריו סיפורי בלשים. אך הפעם לא היה זה סיפור. הדבר היה רציני, היה עלול להיות רציני עוד יותר, מאחר שהאורה, שלו ציפו במקום זה, היה בלתי ידוע.

מספר ימים קודם לכן, איבד פקיד ממשלתי חשוב תיק עור, ובו מסמכים חשובים. היה חשד, כי התיק נגנב במכונית בדרך לחיפה. כל החיפושים עלו בתוהו. הפקיד ניסה את מזלו במודעה בעתון: "המוצא הישר מת' בקש להתקשר אתי בטלפון, נקבע מקום לפגישה, שם יבוא על שכרו". למחרת טילפן אדם אלמוני שאמר: "אני רוצה 50 לירות". הפקיד הסכים.

אולם בטרם יצא לפגישה במשרדו, הלך למשטרה והודיע על הענין. הדבר נראה חשוד בעיני החוקרים. התיק לא הכיל, אלא מסמכים שאין להם ערך בעיני אדם, שאינו מעוניין בהם. שנית: בתוך התיק היו ניירות, שלפיהם אפשר היה למצוא על נקלה את כתובת בעל האבדה.

האלמוני הופיע בריוק בשעה היעודה. זה היה חיל, בדרגת רבי-סמל. הפקיד החל סופר את הכסף - חמשים לירות יחידות, שחבין במיוחד, לפי עצת המשטרה. ברגע

וסיפר כי אמנם אינו חי עם אשתו, אך את שהודיה לקח לביתו רק כדי שתטפל בתמשת ילדיו. כל המעשה אינו אלא עלי-לה של שכני השונאים אותו בנפש.

הנאשם, שוחרר בזמנו מאשמה ע"י שופט השלום ע. סלוגים בחדרה, אולם היועץ המשפטי ערער על פסק הדין בתוקף סמ' כותיו, והענין הועבר לביה"ד המרכזי בחיפה.

סיפר זכריה בן זכריה, עד הקטגוריה הראשון: "הייתי עובד בובל אצל הגורן שמאחורי הבאר הישנה, וראיתי את סעדיה אריה בחברת 12-10 אנשים עושים חופה, וסעדיה מקדש על שהודיה, בכוס, בטבעת ובכתובה. הייתי עומד ממנו במרחק 5-6 מטרים". לשאלת הסניגור משיב זכריה בן זכריה: "אין ביני לבין סעדיה לא ריב ולא כעס ולא נחלת אבות. ידיד, מוקירי ועמיתי הוא."

כתובה כמו כתובה. גם אחיו, העד שלום זכריה, בטוח בעדותו: "ראיתי על יד הגורן כמה חברה מקדישים וסעדיה אריה היה החתן. עמדתי מהם במרחק של 220 או 100 מטר... גם ראיתי כתובה". לשאלת השור' פט, מגין לו כי זו היתה כתובה, משיב העד: "היו עליה סימנים של כתובה". השור' פט: "מה מראה של כתובה?" העד כתובה נראית כמו כתובה!"

כשבי"כ התביעה ביקש לקרוא לתא העי' דים את שהודיה אשתו השניה של הנאשם, התנגד לכך עוה"ד דורון, שטען - כי לפי חוק העדויות אין אשה יכולה להעיד נגד בעלה. ובאם נצא מתוך הנחת התביעה, כי שהודיה היא אמנם אשתו השניה של הנא' שם, אין היא יכולה לתת עדות ואין להכ-ריחה.

החוק האנגלי המקובל מאפשר לאשה השניה להעיד נגד בעלה, רק באם הנישואין בטלים. בירור בעיה זו הגיע בזמנו עד לבית הלורדים. לדעת עוה"ד תלוי המקרה דני' בניני ישראל, לפיהם קיים פסק דין עקרוני של ביה"ד העליון, שנפסק לאחר שנשמעה עדותו של הרב הראשי בישראל, הרב הרצוג, בענין זה, ולפיו אין הנישואין מעין אלו השניים בטלים. ועל כן - אסור לאשה שנייה, לפי חוק העדויות, להעיד.

בי"כ התביעה טען, כי היות והחוק אוסר גישואין שניים אין האשה שניה יכולה להי' חשב כאשתו בעיני החוק האזרחי. ומותר לה להעיד.

כבי' נשיא ביה"ד, השופט אוולאי, פסק כי אפשר לשמוע את עדותה של האשה השניה - וזו הכחישה את כל פרשת הני' שואין בגורן. בפסק דינו זיכה נשיא ביה"ד את ה' נאשם מאשמת ביגמיה, היות ולדעתו לא היו כל הוכחות מספיקות, כי אמנם בוצע טקס הנישואין כן נמצאו סתירות בדברי העדים.

הארץ

עד כדי כך?

STATE OF ISRAEL

(גירוסטס 1908) שמואל מסנר, צ.ה.ל.

הרגל מכני. נוסף על המכניות הוצת בימים אלה גם אטלני בירושלים (הארץ).

חמורה הדר, תל-אביב. פזאי המבוע. אביו (של ארנסט בוין), שהיה פועל חקלאי, מת עוד לפני שנולד (הארץ).

טבחיים זכבא? (מודעה); השבוע מתיצבים בלשכות הגיוס בארץ לשרות סיר (הארץ). ציין כהן, ירושלים.

לפני 6 שנים בדיוק : 8 במאי, 1945.
 גרמניה נכנעה לדא תנאים.
 המלך הופיע על גזזטת ארמון בוקינגהאם
 בלונדון ; קולו של יוסף סטאלין הביא את הבשורה
 למליוני אזרחי ברית המועצות.
 העולם נשם לרווחה.
 הטוב ניצח את הרע.
 מליוני פליטים עקורים נדרו על פני היבשות,
 מאות ערים חרבו, השמש האירה מאות אלפי
 שדדים יבשים על חופי אסיה, בשדות אירופה,
 במדבריות אפריקה.

1945

ובכל זאת, היה זה יום תקוות גדולות. שתי
 המעצמות הגדולות בעולם — ארצות-הברית
 וברית-המועצות — החליפו מחמאות והכשחות
 ויכוחות ; חיילים אמריקאים נישאו על כתפיהם
 ככר הכוב האדום כמוסקבה, לורדים
 אנגליים החוו קידה לפני תמונת לנין.
 צלב הקרס, סמל התוקפנות, נשבר ע"י כוחו
 העליון של מחנה הצדק. הפושעים נמסרו למשפט.
 לא היה ספק : גרמניה לא תוסיף קום.
 וברגע התרוממות הרוח, שוב עברו, לעיני
 הבריות, דוברי 50 השפות, מאורעות הזוועה של 6
 השנים שחלפו — עליתו של הרע, הכנעתו הסופית
 בידי הטוב...

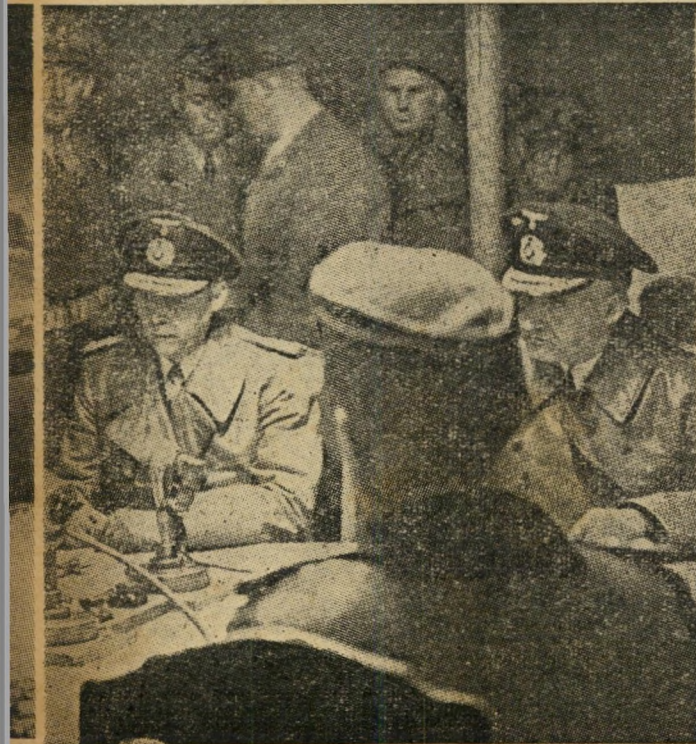
16 ביוני 1940 : פאריס נפלה, צרפת התמוססה. בראש מצעד ת
 הצבאית הפרוסית, העוברת בשער הניצחון. גייס חמשי ענף, חוסר כו
 מתיהרת, אי"צון כללי ללחום ולהביא קרבנות — פילסו את דרכו

17 ביוני 1944 : מוות בחולות החוף. בעוד שאייזנ
 הוואר מבטט את ראש הגשר בנורמנדיה, קופץ מאק ארתור
 מאי לאי, באוקיינוס השקט, בהשגירו ערימות הרוגים.

23 באוקטובר 1942 : ירח חיור מאיר על נקודת המ
 של המלחמה, לאורך קטע של 9 ק"מ, הזרוע תותח אחד
 שדות המוקשים של רומל. החזית נבקעת. כל הדרך ללוב,

23 באוקטובר 1942 : בה בשעה שסומי כותב היסטוריה
 בשמש המדבר, מוסיף איבן דף מזהיר משלו : סטאלינגראד.
 מחנה גרמני נשבה ; טאנקים וסוסיס אדומים פורצים.

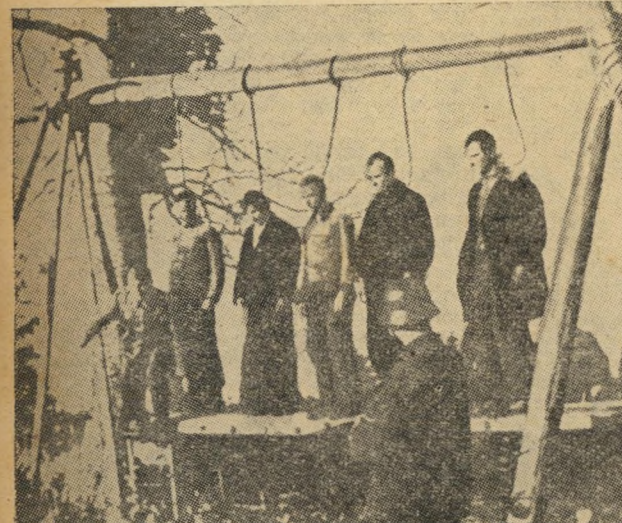
6 באפריל 1941: מוסוליני איבד את חבשו, נחל תבוסה מוחצת ביוון. האח הגדול יוצא לעזרתו: טנקים גרמניים פורצים לבלגרד, לאתונה, לכרתים.

15 בספטמבר 1940: הבליץ ירד על לונדון. הקרב על בריטניה הגיע לשיאו. 500 מטוסים גרמניים הגיחו, באותו יום, לעבר ברטיניה, זרעו הרס ואבדון. 185 מהם לא חזרו. הספיטפיירים והאריקאנים מעטים, אך מעולים מאד מבחינה טכנית.

הנאצי צועדת התזמורת מוחלטת של כת קצינים הפאשיזם, שכור הנצחון.

6 בדצמבר 1941: המוות רוקד ברוסיה. הדיכוי הנאצי פלשו בווייג, כבשו את כל רוסיה המערבית, בשורת נצחונות מזהירים. אך לפני מוסקבה נעצרו. האוכלוסיה הרוסית נדהמה למעשי הזוועה.

15 בפברואר 1942: סינגפור נפלה. מול המפתח לאוקיינוס השקט צוהלים היפאנים. הסתערות הרע הגיעה לשיאה: בכל חזיתות המלחמה.

הבמאבק האיתנים. אחרי הפצצה הכבדה ביותר ל 22 מטרים, מתקדמים חיילי מונטגומרי, לעבר אפריקה, פתוחה שוב לפני החיילים הבריטים.

15 באפריל 1951: הם שוב צועדים בלב ברלין המזרחית.

שש שנים עברו רק שש.
 כל התקוות, של אז, בלי יוצאת מן הכלל, נדרסו, נמוגו, נרצחו. משני עברי מסך הכרזת מתכוננים מדיונים לקראת המלחמה הבאה. שני הצדדים מפעילים מפעלי ענק, 3 משמרות ליממה, במהירות קדחתנית, לייצור פצצות אטום. בחופים רחוקים — עדיין רחוקים — שוב רועמים תותחים, זונקים מטוסים, מתרסקות הגיג:

1951

גופות, ניתז רם. שני הצדדים מחפשים כני-ברית, מחניפים לרע, מעודדים משטר רכוי. והאויב של אתמול, זה שהפך יבשת שלמה לבית-מטבחיים, שנשפט במשפט הגיג: — הוא צועד שוב, בשורות מלוכדות, במגפיים מסומרים, לצלילי השירים הישנים, רק המלים שונות. לנוכח תמונות סטאלין ופיק, מאו וכיירות, טרומן ואדנואר. אין זה מצעד של תנועות נוער. גם לא של שומרי שדום. זהו חייל החלוץ של המלחמה העולמית הממששת הבאה, מספר 3.

אוגוסט 1945: האיום לעתיד: הפצצה האטומית ביפאן.

קוראיה ברודוי, בתיים

— אישם, בין סיאול וכן הרוחב 38°, צעדה פלוגה עיפה של חיליניחיתה אמרי קאיים, בדרך הנסיגה מפני כוח המחץ הסיני...

אותה שעה בקעו צלילי אותו שיר מחנך יות ברודוי, נשמעו מספר פעמים ביום ב 2563 תחנות השידור 99 תחנות הטלביזיה של אמריקה; אמריקאים צמאישי ורקו מטבעותיהם לתוך 400.000 תיבות הנגינה כדי לשמעו.

גבינות צאינה, דגים-מלוחים צאיני גה וקוקטילים צאינה נמכרו ברחבי הדינה; תלמידי רוסט-פוינט, האקדמיה הצבאית האריסטוקרטית, קמו ושרו את השיר כדי לעודד את קבוצתם במגרש הכדורגל; תזמורת אמריקאית ניגנה אותו, כדי לקבל את פניו של שרה-הדחות, הרב מיימון, כנראה מתוך סברה שזהו המנון ציוני.

הודיע משרד סטאטיסטי לאמריקאים, ה ארהבים מספרים: השיר הושמע בארה"ב 1400 פעם בכל דקה של היממה.

ברודוי, פלמה, עפו. דרכו מהפכנית של "צאינה" החלה לפני 10 שנים, בצריפי פלוגה ב' של הגדוד הארצישראלי הראשון שבצבא הבריטי, בבתיים, קורפורל (כיום רב סרן) בלום התפרץ לצריף, הניח כמה מלים של היחל חגיו לפני אפו של יששכר (סט' פאן) מירון (מכרובסקי), שהיה אז בן 21, גינו של מחבר ניגונים סטריים, שבא שנתיים לפני כן עם עליה ב' מפולין, היה לטוראי ומחצצר-פלוגתי באותה יחידה.

יששכר החל לנגן בפסנתר, לצרף צלילי צליל, תוך שעתים היתה המנגינה גמורה, עשרות חיילי הפלוגה החלו שרים אותו ב צריף; משם התפשט ונוד, בעקבות הגדוד דים הארצישראליים, לצפון-אפריקה, איטליה; חזר לארץ-ישראל, הושר ביחידות פלמ"ח, בתאי המוות של עכו (לפי גולד בובסקי), בפי גודוי גבעתי שיצאו למלחמת העצמאות.

אולם זו היתה רק תחילתו של מסע הנצחון, בדרכים נסחרות נתגלגלו הצלילים לאמריקה, עוררו את תשומת-לבם של מייצרי התקליטים — עסק המכניס עשרות מיליונים של דולארים בארץ בה יכול כל נער לקנות בה טיפון בכמה פרוטות.

אנגלית, פולנית, סנינית. שתי חברות אמריקאיות גדולות פנו אל יששכר מירון, שהיה בנתיים לסרן בצה"ל (אמנות) ולפי קיד גבוה במחלקת החינוך. חברת מילס קנתה את כל הזכויות, תמורת אחוים כרוי חים. החברה המתחרה, קרומבל, הת רגונה, החלה מייצרת תקליטים תחת שם מירון, אח"כ הודיעה, שוהי מנגינה עממית עתיקה, רכוש הציבור, שאין לשלם תמורתה כל שכר מחברים.

אותה שעה כבר הגיע השיר לשיא, אשר לא הושג עוד ע"י כל שיר דומה בעולם. 7 מיליונים תקליטים נמכרו בארה"ב בלבד; גדולי הזמרים האמריקאיים שרו את 56 ה עיבודים האמריקאיים, העבריים, הפולניים, הצרפתיים, האיטליים, הסיניים והאיטלקיים, של מדינת ישראל.

מירון, 1941

"צאינה הבנות, וראינה..."

שהחלו מצפים את העולם, וחדרו אפילו בעד מסך-הברזל, דרך ציכוסלובקיה, לעבר פולין ובריית-המועצות. ריצארו טאקר, כוכב האר סירה מטרופוליס, אמריקאי נוצרי, שר אותו

בעברית עסיסית, שיכלה לשמש, בצחותה, דוגמה לרוב חברי הכנסת. מירון החליט, לפי עצת באיכחו בארה"ב, להיפרד מאשתו ושתי בנותיו ביד-אליהו בת"א, לנוסע מעבר לים, לעמוד בעצמו על זכויותיו.

שרן, שרקו, זימומו... קבלת הפנים היתה מזועזעת, העמידה בצל את קבלת ה פנים לשרי המדינה. גדולי העתונים בעולם הקדישו לו את הכותרת הראשית בעמוד ה ראשון, מאז אלפי מכתבים נצטברו במל"ג, נה רבבות נערות צעירות ביקשו תמונתו, במסיבות ציבוריות הושב ליד טוסקניני. "מעולם לא היתה בחורה בשם צאינה", צעק ניו-יורק וורלד טלגרם, גדול העתונים בעולם, בעמודו הראשון. "אמנם שרן, שר" קו וזימומו מיליונים את צאינה מתוך אמר נה, שהם מקדישים את התלהבותם לנקבה אהובה, אולם יששכר מירון אמר, שמעולם לא היתה בחורה כזאת..."

בינתיים סער בבית-המשפט (ובעתונות) המשפט הגדול בין מירון וחברת קרומבל. החברה טענה שהמנגינה חוברת ע"י אחד ספנסר רוס, אך לא היתה מסוגלת להוכיח, שאיש כזה קיים בכלל. כשהזמנה כמומחה את אלכס קרמר, מנהל תכנית "מנגינת ה מסתורין" בתחנת קולומביה, למען יוכיח, כי צאינה היא מנגינה עממית עברית עתיקה. קרמר העיד, בסופו של דבר, את ההיפך. מאותו רגע לא היה ספק, שמירון יזכה ב משפט — ובסכום האגדתי הכרוך בנצחון זה.

דוקארים, משפטים, נשיקות. בי זאת לא נסתתמה הפרשה. יוליוס גרוסמן, קומפוזיטר יהודי-אמריקאי, הגיש תביעה על 100.000 דולאר נגד מירון, בטענה שהוא גרוסמן, חיבר חלק מן המנגינה, ואילו מירון טוען שהנהו המחבר היחיד. נסתבר ש גרוסמן הוסיף 16 שורות המנגינה 8 שורות משלו.

היוכיח הגדול נפתח מחדש. האם אדם, המעבד מנגינה ומוסיף לה כמה שורות, יכול להיחשב מחבר-שני? מירון טען שהשיר הושר מיליוני פעמים בציבור, לפני שגרוסמן מן אף שמע עליו. הטענה שיכנעה, ארגון המחברים היהודיים אשר, שמירון הוא המ חבר היחיד. כדי לשמור על שלום-הבית ה יהודי והציוני, השתדלה הקונסוליה הישרא

מירון, 1945

...חיילים במושב...

לית לתוך; גרוסמן ויתר על תביעתו המ שפית, נישק את מירון בטכס ציבורי, מול עיני עשרות מצלמות.

קומפוזיטורים, מוכרי-חלב, מצח צחי-נעלים. כשחזר מירון, השבוע, ל ארץ, הודה בלגיו, כי נסיונו האמריקאי ה שפיע עליו השפעה רבה. "נוכחתי לדעת שגם גדולי הקומפוזיטורים האמריקאיים אינם מת ביישים ליצור שיר-עם פשוט שבפשוטים; חושבים על כבוד לעצמם, כשהשיר נפוץ בפי מוכרי-חלב ומצחצחי-נעלים... כך נר צר סגנון לאומי אמת... בעוד שאצלנו משתדלים ליצור סגנון באופן מלאכותי, ב התאמצות שכלית..."

אין ספק שגדולתו של צאינה נובע מפ שות זו של שיר-חיילים, ללא פראזות וציר ונה, "אלפיים שנה" ו"יצור הנפש", שחבר בחברת חיילים פשוטים ולמענם. פשטות זו איפשרה לשיר לחזור אל ליבם של מיליוני אנשים, שלא שמעו סגנון באופן מלאכותי, ב של מדינת ישראל.

בתכנית זו מנגנים מנגינה כל שהיא, ובגמר התקליט מטפן הקריין למספר מקרי, שואל את בעל הסלפון, אם האזין לתכנית והאזין לתקליט. אם האזין האיש וידע לזות את המנגינה, הוא זוכה בפרס של 30.000 דולר במזומנים.

כשיצא מאמריקה, שאלוהו העתונאים: "האם אתה אירווינג ברלין? של ישראל?" ענה מירון בענווה: "לא, אני מירון של ישראל..."

ניו-יורק, פויס, מרדיד

— יומיים לפני התכנסותה של מועצת הבטחון עוד שכב המייגור גנרל ויליאם ריילי, ראש מטה אר"מ, במירת חוליו בניר יורק, דבר שלא מנע את ניצגי סוריה להר פיע ליד מיטתו, לדון עמו משך ארבע שעות על סכסוך החולה.

— כאשר ארתור מלר, היהודי האמריקאי, שהתפרסם במחזה מות הסוכן השליש הש" בוע את מיליון הדולרים הראשון, הכנסות המחזה, שקע בכורונות, סיפר כיצד מכר את זוג כסיותיו על מנת לשאול מכות כתיבה, להעתיק בה את כתב היד של זות הסוכן.

— גם אבא אבן, שגריר ישראל בחושינגטון, נזדרז וזכה במיליון דולר, הכנסות השבוע הראשון למכירת אגרות מלווה העצמאות. ל

מירון, 1948

...צאינה, אל תחבאנה...

אחר מכן הוכתר עלידי שבט אינדיאני ב" תואר "ראש שבט", ענד עטרת-נוצות, מל" בוש ראשו של כל אינדיאני טוב.

— עיתוני ארה"ב סיפרו השבוע את המ עשה, שארע בדוגט מקארתור, בעת ביי קורו האחרון בקוראיה: "אדוני הגנרל", אמר קפטן אחד למקארתור שאינו חובש, פרינציפיונית, קובע-פלדה, המקום שאתה עומד עליו נתון בסכנה, לפני תמש דקות נהגנו מקרוב שני צלפים סיניים." וכמובן — אמר מקארתור: "זה בדיוק מה שיש לעשות לצלפים."

— עם התגברות השמועות על גירושה הקרובים של ריטה (גילדה) היוורט מבעלה עלי חאג, נזדרזה חברת קולומביה, הכריזה: הושלמו כל ההכנות להסרת סרט חדש של ריטה, הראשון מזה שלוש וחצי שנים.

— כשפקעה סבלנותו של איכר אמריקאי אחד, נתן הרוויס, מדיוני הסרק בקונגרס ארה"ב, שעיקבו את משלוח שני מיליון טון החיטה להודו הנתונה בסכנת רעב, העמים תריסר שקי חיטה, חמשים קילו השק, על מכוניתו, הביאים לקונסוליה הכללית של הודו בניו-יורק.

— תושבי איוט סט, לורנס, כפרו של ברנד שאו, פתחו במסע מחאה נגד ריבוי המבקרים האמריקאים בביתו של שאו, ה הורסים את גינות הפרחה בכפר החוסמים את התנועה ברחובותיו. הצעת פתרון: מכי רת בית שאו לאמריקאים, שיעבירוהו לאר צם, יהיו מאושרים בכך ויוכלו להמשיך ב גהירתם ההמונית בלי להפריע לאנשי הכפר.

— כאשר פלמירו טוליאטי, מנהיג הקומוניסטים באיטליה, סיכם את התשורות ש שלחו לו מערציו, גילה מלבד מכונית השיוט וסירת המנוע שקיבל בפתחת כינוס מפלג תו, גם 275 לירות במזומנים, שתי מכונות תפירה, תריסר מגבות, זוג נעלי הרים, ארגו גבינה, קילו סוכריות וכדור עולם קשור בכרט אדום.

— בכינוס מומחי תזונה בגינה, שויץ, סיפר יועץ צבאי אמריקאי לענייני תזונה, כי אחד ממאכליו החביבים של דוויס ("אייק") איינוואר במטהו בפריס הוא הלבניה האר" מית, המכונה "מדוון". "לעתים", העיר היועץ, "הוא מסתפק בארוחת מדוון יגור ומבסט גורא."

— ראש עיריית בית-לחם, נוצרי שנוא המופתי וחביב עבדאללה, עיסא בנדק, מונה

• אירווינג ברלין, נולד 1880 ברוסיה, מחבר אלפי שירים עממיים אמריקאיים. בין השאר: זהו הצבא, זיגפלד פוליס.

ציר הירדן במדרדי של פרנסו, יפתח שם את יחסי האהדה ההדדיים, שהחלו בביקור עבד אללה בספרד, אימוץ ילדי פליטים ערביים עלידי ממשלת ספרד.

מירון, 1951

...מבן חייל, איש צבא...

ירושלים, בירות, קהיר

— התברר כי קצין העיתונות החדש של או"ם בירושלים, פאול ינקובסקי, לוקה ב נוהג מזר: מדי פעם הוא מאחר בששים דקות לכל פגישה. ההסבר היה פשוט: ינ קובסקי, השהה לרוב בבירות מקום מושבו החדש של מטה או"ם, שוכח להקדים את שעונו בשעה אחת, בעוברו לצד הישראלי. הפתרון: רכישת שני שעונים, שאחד מהם יכחן לפי שעון המרחב (המקדים את גרי ניץ בשעתיים) ואחד יכחן לפי שעון ישר אל (המקדים את גריניץ בשלוש שעות).

— לבסוף החליטו משה שרת, שר החוץ, וד"ר וולטר איתן, מנהל משרדו, לנקוט ב צעד, המקובל בכל ארץ מתקדמת, אך מראה חידוש בישראל: השבוע הכריזו, בפומבי, על משרות פנויות בסגל הגבוה של משרד החוץ. בין המשרות המבוקשות מועמדים: עוזרים למנהל מחלקת חבר העמים הברי טי, אירופה המערבית, אמריקה הלטינית.

— כאשר יועצו המשפטי של משרד החוץ הישראלי, הד"ר שבתאי רוזן, נקרא לבית ה דין הבינלאומי בהאג, לחתת את דעתו על מחלוקת בריטית-רוסית בעניין חתימת אגנת הגינוסטייד (רצח הגושים), זכה בכך בהערכה מיוחדת. השבוע זכה, נוסף לכך, ביחס מיר חד: הרצאתו, שנקבעה לשבת, הוקדמה ל יום השישי, פתחה בציטטה מדברי המחוקק העברי, הרמב"ם, ארכה שבוע שעות.

— שלושה השרים הדתיים בממשלת ישראל אל ביקשו להקדים את יום העצמאות מיום ששי בשבוע לחמישי, לא נענו. אלוף משנה שלמה גורן, רבו הראשי של צה"ל, נטל את העניין לידי, התקשר עם הרמטכ"ל, הסביר כי קיום יום העצמאות ביום ששי עלול ל הביא לחילול שבת על ידי יחידות צה"ל, שתאחרנה במפגנים, הצליח להקדים את יום העצמאות ארבעים ושמונה שעות — אחת פנייתו.

— יצחק בן-אחרון, אחד מדבריה המשושפים מים של ישראל (כדוגמת משה ארם, מרדכי בנטוב, ישראל בריהודה, מאיר יערי, משה סנה) וממנהיגי סיעה ב, החליט לקחת חלק בחידוש פניה של מפלגתו הראשונה — מפא"י. השבוע הרצה בפני עשרות צעירי מפא"י, יומיו התנועה להתחששות מפלגה על מקומה של ישראל בעולם, נמנע מנקיטת לשון קומפורמית.

— שעה שחוקר האטום הארזנד יורי, ה מבקר בישראל, הצהיר בחיפה, כי האמצעי הטוב ביותר נגד פצצת האטום הוא מניעת המלחמה, נזדרז שבועון אמריקאי, לוק, הבי היל את קוראיו בפרוט ממדי הפירוש האטו מית, מתוצרת 1951: אורכה — ששה מס רים, קוטרה — שלושה מטרים, משקלה — ארבעה וחצי טון.

— צייר בלגי, בן הדת הקתולית, פיר וואן רוגן, המסייר בישראל, תמה על צעי רותם של רוב הישובים במדינה, מפעלי החרושת והפיתוח; לבסוף, אחר שהוסבר לו, כי העברית המדוברת בפי תושבי יש ראל נולדה מחדש לפני חמשים שנה בלבד, הביע חששו: "אם אעבור לעיר העתיקה עוד יספרו לי שישו נולד מחדש." — בגלל מצב החירום הבינלאומי, הודיע פארוק, מלך מצרים, תהיה חתונתו לניטו סאדאק צנועה ביותר. בהתאם לכך צימצמה הכלה את רכישותיה: הסתפקה בשלושים בגדים, שלושים זוגות נעליים, מספר ארגזי מבגעות וצעף נישואין ששחיו אלף לירי רות.

בולנו ל נ ש ה הסטודנטים הגדוד

היפה ערב ליל בעומר 23 למאי

פתרון תשבץ מס. 66

- מ א ו ז : 1 מאב, 4 ססר, 8 שאול, 10 יעקב, 12 מר, 13 המאה, 16 יד, 17 עבש, 19 רחב, 20 נקי, 21 עב, 23 דש, 24 מלאן אלהים, 28 מה, 27 חב, 29 לסת, 31 עין, 33 חנר, 35 מו, 36 זבת, 38 בו, 39 הררי, 41 אביר, 42 רמתי, 44 דרדר, 45 וניד, 1 מארב, 2 ח, 3 אלה, 5 פיה, 6 סע, 7 רקיע, 8 שמעי, 9 יצחק אבינו, 11 בריה, 14 מר, 15 אב, 18 שעל, 20 נשימה, 22 באה, 23 דהב, 25 שלמה, 26 שת, 28 ברור, 30 סורר, 31 עס, 32 ני, 34 נביר, 38 זית, 37 תאר, 40 רם, 42 בר.

תיקון טעויות בתשבץ מס. 66

- מ א ו ז : 31 מעין, 33 פלנשו של אברהם קני, 44 פורסם לפותרי תשבץ מס' 65. 1 נועון הכורף, כרמיה 3, תלאביב. 2 בלום דור, כלפיר 11, תלאביב. 3 רבקה אבני, צ.ה.ל.

שאלות לתשבץ ענק מס. 67

- מ א ו ז : 1 שליח השמן, 4 בית קבול גנול, 6 בן הככשה, 9 סכום, 11 בל, 14 מין שוקולד, 16 מנחה, 19 חרון, 21 בן ססר, 24 הרופא ממשש אותו, 26 חברה שרוב, 27 מלת כנוי, 28 חיה קלת רגלים, 33 עבודה עם מחט, 35 חומר נפץ, 37 מרסק, 38 מרסק, 38 חומר ספודי, 39 מלא שרד ממסלתי, 40 תלמיד תורה, ר"ת, 42 פרא, 43 גינה, 45 מוקף, 46 נבזה, 48 עני, 49 בעל תורת הלנהרה שהפך נשיא (שם מלא), 50 דיקטור המכונה "איש הפלדה", 51 כוכב הציר, 52 מורד, 53 מים לרויה, איוב ל"ו י"א, 55 קריאת צער, 56 יורשת הא"י, 58 מלת שלאה, 59 לא נע, 60 כע, 61 ממיסרי התעופה הישראלית, 63 העברה לצארקוב, 66 אחת ממכות מצרים, 68 יחידה צבאית, 71 תו דאר, 73 קול חור, 75 יורשו של משה, 78 חומר כנוי, 79 שרץ המפסע על ארבע, 81 נשם קפוא, 82 תכנית או"ם לפתרון בעית ירושלים, 84 חום נמוך, 85 מקום הגנים, 87 נוף, 88 ממשפחת השועלים, 90 לא עכה, 91 מה, 93 חומר ריחני, 94 תוארו של רוקח, 95 אבדור (שתי מלים), 96 אתה פותר אותו כנען, 97 ראש מורדי הודו, 99 נהר בדרום אפריקה, 100 מה, 102 שמו הפרטי של מייסד ציכיה, 103 מתנה, 105 עמוד זכרון, 107 צייר-שנויר, 110 כלי נגינה, 112 נשפכה על עמוהה, 114 משכן הקורקוב, 116 נבזר קדום, 120 נוף החי, 122 עיריין, 123 עסקן התאחדות האכרים, 125 ננס, 126 השופה, 128 מניסים עליו דגל, 129 שפט, 130 סוד, 132 שם חורש, 133 נקי, 135 נשיא קוריאה הדרומית, 136 נהל, 138 כשף, 139 המדינה העצירה באו"ם, 140 מנצח אל-עלמיני, 141 מפקד ערבי נהרג בקסל (שם פרטי), 142 תן, 143 עמוד נזול, 145 לא חם, 146 בבקשה, 148 נישא, 149 אנודת פרחים, 150 ככור ניהודה, 151 נציג דיפלומטי, 153 שפלת קומה, 156 חסר לעתונים, 158 עדה, 161 מקום מסחרי, 163 מלת הסכמה, 165 שם כוכב, 167 אסיפה, 168 מושבה בשוין, 170 פה, 171 אבן משקל, 172 עץ במים, 174 חבר כנסת (ר"ת), 176 המשועשע, 177 אח, 179 נע, 180 נולד בתורה, 182 משקל, 183 ראש ממשלת מצרים (שם מלא), 184 בירת קוריאה הצפונית, 185 רפסודה, 186 דר, 188 יצא מן העולם הזה, 189 היולדת, 191 בנד שרד, 192 בתוכי, 194 נהר בדרום אפריקה, 196 אחד מווג יונים, 199 הולכת לחופה, 201 עורך עתון, "הבוקר", 203 רע, 205 אבן חן ירקקה, 209 מעל פינ, 211 ח"כ חרותי פורש (שם פרטי), 212 התכונות בספר, 214 ראשיית, 215 התכונות, 217 בהמת מרבה, 218 בית הציפור, 219 הרכה, 221 מוט על צואר הכהנה, 222 כן בקר, 224 לא ישן, 225 רטוב, 227 נכרי, 228 מרש סובייטי, 229 נדול נמלי המרחב, 230 ראש סין הקומוניסטית (שם מלא), 231 מצוין את יום הדיפורים, 232 אירון קרב רוס, 234 קיים, 235 מנה, 237 רבנו, 238 צבא הים, 239 מלת שאולה, 240 רנה צבאית, 242 מין קטורת, 245 ענק דק, 247 עזובה, 250 ערימת הציר, 252 תשלום לממשלה, 254 יריה למטרה, 256 כשף, 257 מקצוע הבניה, 259 לישון אש, 260 נגל פלני בנולה, 261 בנלל, 263 חלק מכל שם סקוט, 265 תאר אנגלי, 266 מלכודת, 268 מטבע ג'פתי, 269 צעיר מאד, 271 מין ירק, 272 עומד להקים בית חרושת לאי-טומוביליים בחיפה (שם מלא), 273 ח"כ קומוניסטי (שם מלא), 274 אינו נלוי, 275 מרת סדום (ר"ת), 277 קריאת צער, 278 נוכר לעיל, 280 בלבד, 281 מלת שאולה, 283 אחד ממיסדי הנועת הפועלים באנגליה, 285 נבזר, "היים כפולים", 288 נון, 290 מטען עצום, 293 נשק, 295 קשור, 299 שיש לו בנין, 301 נהר בצרפת, 302 התקוממות, 304 קצור של בנימין, 305 כלכלה, 307 סוה, 308 פרוסת לחם, 309 זז, 311 נולד, 312 הקבצן פושט אותה, 314 בהם, 315 המחאה, 317 רן, 318 פנחס לבון, 319 איש מס' 1 של הליבור (שם מלא), 320 איל

Advertisement for 'גאאודיק' (Geography) featuring a map of Israel and the text 'בספר אחד: שני ספורים המעוררים הד רב'.

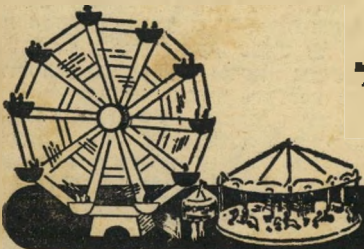
מספרי "פלאס" 300 פרוטה

למכירה אצל כל מוכרי ספרים ועיתונים וכל סניפי פלאס חברה לפרסומים בע"מ

אל תחכה לעולם הבא!

בעולם הזה בהננים מהחגים ומבקררים במרכז השעשועים של ישראל

הפתעות - צחוק ללא גבול כל הג'מעה נפגשת ב

לונה פרק יפו

מחלקת התשבצים של העונם הזה רוצה להשתמש בהזדמנות זו כדי לקבל מושג מה על ריבוי המשתתפים בפתרון תשבצי-הענק. היא מבקשת, לפיכך, את הפותרים למלא את השאלון הקצר הבא ולהמציא למערכת יחד עם התלשוש. השם: הכתובת: הגיל: המקצוע: כמה אנשים השתתפו בפתרון: כמה שעות עבדו בפתרון: שעות: תלוש השתתפות בתשבצי-ענק 67

הפסטיבל

מוסר וכשלון

רקטות וויקוקין דינור קיבלו את פני 250 העתונאים ו-500 הצירים. כוכבים מפיי קים, במאים של 22 ארצות, שנתכנסו לפסטיבל הסרטים הבינלאומי ה-4 של קאן, עיר החוף הצרפתית, כדי לחזות, במשך 19 ימים רצופים, ב-100 סרטים, ארוכים וקצרים, ביי כורי השנה של תעשיית הסרטים העולמית.

רנה דינור, סופרת העולם הזה כותבת: בסיסמה "לא תחרות מסחרית, אלא ביטוי אמנותי" במסרת איחוד העמים, נועד הפסטיבל להפתח, ב-3 לחודש, בסרטה של ארץ נייטרלית - שוויצריה - 4 בג'יפ של הבמאי ליאופולד לינדברג.

הגייץ, אלא שכבר שעה לפני הפתיחה נטען האוויר חשמל פוליטי: נסתבר למארגני

משום מה. שליח הצירות בפאריז, מר ארי ציאל, ונציג העתונות הישראלית, אורי קיסרי, השתתפו במצב רוח מזופת, בה צגה בת 10 דקות של הסרט החלוצים החי דשים מאת ברוך דינור, שנוצר כדי לרכך את לבות בעלי הדולרים האמריקאיים, לא את לבות השופטים של פסטיבל סרטים.

הסרט הצרפתי של מרסל (ילדי גן העדן) קרנה, שלו ציפו כלמאורע מסעיר, גרם אצל זכה: הפאורות מצויירות יקות, דיאלוגים מפוצצים, רעיונות מנופחים - כל אלה בעבור נוסחה מודרנית של רומאו (גררר פיליפ) וגוליה, שלא הצליחה ביותר. מוסר השכל: אפילו ענק הבמאים הצרפתיים אינו יכול לעמוד כנגד המשבר בפניננים וברעיונות של הקולנוע הצרפתי.

האיטלקים כובשים לבכות. הקולנוע האירופאי נתון לעולם בשנים האחרונות את האסכולה הניאוריאליסטית, את פאיזה

ג'ודי גרלנד וידיריה (הקוסם מארץ עוץ) לאחר החלמה, התלהבות מפוצצת

הפסטיבל, שהסרט אינו ניטרלי כל עיקר. העלילה על ארבעה השוטרים הצבאיים, המייצגים את הכיבוש המרובע של וינה, מציגה בגמישות "אוניקטיבית" את האמריקאי בדמות אצילית, את הרוסי (יוסף דיין) באור אנטי-סובייטי מובהק.

מאחר שהיתה זו הפעם הראשונה, שרוי סיה נענתה לשגר צירים וסרטים לפסטיבל מערבי, נודרו להחלף את הגייץ במקום תחת השמש. הגירסה המחודשת של הסרגי דיה האמריקאית של דרייזר. מכיון שהסרטיה נתישנה בעשרים שנה, נחל הסרט כשלון טרגי שהוכיח, כי התעשייה ההוליוודית נחלת אחרי רוח הזמן. אהבתם החיוורת של מונטגומרי קליפט ואליובט טיילור האפילה על הבעייה הסוציאלית - עיקרו של הסרט. וכשהוצג לבסוף, סרטו של לינדברג למחרת היום; עוד גברה המתיחות: המשלחת הסובייטית פירסמה מחאה דיפלומטית על תיאור המשטר הסובייטי בוינה כבלתי אנושי. אלא שבזה הסתיים הדבר. המבקרים הסכימו פה אחד, שלמרות סצינות קומיות מצוינות אין בכוחו של הסרט הקלוש להשפיע תעמולה כלשהי. ליצור התקווה האחרונה לא נשארה תקווה לזכות בפרס.

מופורגסקי חוסך אפפירין. המערכה הבינלאומית נמשכה (בחוצאות 0:00). המשלחת הרוסית - פודובקין, גדול הבמאים הרוסיים, צירקסוב (איבן האיוס), מינסטר הדי קולנוע סמיונוב. הציגו את בעיית האמנות, המבוצעת עבור העם בחיי הקומפוזיטור הל' אומי הסובייטי מוסורגסקי בממיו ארגורי רושלי. בשעה שהסרט שר ארוכות את תהי' לת העם הסובייטי בסצינות אופרטיות, בצ' בעים מרהיבים, במשחק תיאטרלי כבד, היה הקהל מנמנם בלילה, בצפייה לטין המסוחררת, האפופיה הסובייטית, שנועדה לחתום את הפסטיבל.

הסרט הגרמני הכוכב המתחמק דיבר, לקול שריקת הקול, על מוסר מלחמתי והומניות באקספרסיביזם גרוטסקי תפל. לעומתו, הסרט המקסיני המוזנחים תיאר בסדיום קורד, האופוני לכמאי לואי בונואל (כלב אנדלוזיה) את השחיתות והפשע בקרב הנוער העזוב, ברובע העוני של מקסיקו, שצולם על ידי גדול הצלמים בעולם, גבריאל פיגוארה. הבערות, השימוש בסכינים, האינסטינקטים הפרועים של נוער מחוסר אהבה וקורת גג, הנסיון להתחילו למוטב בחינוך סוציאלי - יש בהם עניין רב לגבי ישראל.

התעשייה הישראלית במקרוסקופ. לאחר שהאדמה לוונפולד הוצג כאן בפסטיבל של 49, ציפו הפעם לסרט ישראלי ארוך, שהובטח על ידי ברנדשטטר. זה לא הגיע,

הוליבוד

הפחד

ההוליבוד לא הצטיינה מעולם באומץ לב, זאת יודע כל מבקר-קולנוע. סייגים מוסריים, סוציאליים, פוליטיים החניקו תמיד את הסרט האמריקאי. סייגים, שמקורם בגורמים שונים: צנזורה פנימית חריפה וילדותית, האוסרת כל טיפול רציני בבעיות מבוגרות; קבוצות לחץ, כמו לגיון הצניעות הקאתולי, הקובע איזה סרטים מותרים לקאתולים; הדרום האנטי-קושי, האיגודים היהודיים ועוד. אולם הקובע החשוב ביותר הוא הקופה, או "דעת הקהל", כפי שמכנים אותה מפיקי ההוליבוד. למען הקופה מוכנים לעשות הכל. המימרה, שתפקידו של האמן הוא ללכת נגד ולא עט הזרם, אין לה אחיזה בבירת הסרטים.

עם פלישתה מחדש, להוליבוד, של ועדת החקירה האנטי-קומוניסטית מטעם הקונגרס האמריקאי, הגיע הפחד מפני "דעת הקהל" לשיא. שני אנשים יודעים בהוליבוד: השחקן רחב הכתפיים, וגבה הקומה, סטרלינג היידן, והתסריטאי ריצ'ארד קולינס, העידו שהם היו "בטעות", חברי המפלגה הקומוניסטית.

בעדותם מסרו השניים גם את שמותיהם של קומוניסטים אחרים מבין אנשי ההוליבוד: באר (מה מריץ את סמיי) שאלברג, הסופר היהודי, רוברט (כל אנשי המלך) רוסן, הבמאי פראנק טאטל, התסריטאים רינג לארדנר ואברהם (בגוף ובנפש) פולונסקי, ואחרים. מבין אלה, כבר ריצה רינג לארדנר שנה בבית הסוהר, כתוצאה מהופעתו בפני אותה ועדה כליכולה, לפני שלש שנים.

כשעלה העד על דוכן העדים, בפני ועדת חקירה לפעולות אנטי-אמריקאיות, לא היה כל דמיון בינו ובין קומוניסט, כפי שרגילים לתאר אותו. סיפורו עוד הוסיף להדהל.

סטרלינג היידן, עתה שחקן ידוע, עזב את בית הספר בגיל 15, כדי להצטרף לצוות ספינת דיג. בגיל 21 כבר היה קברניט ספינה משלו. בשנת 1941 התגייס לאגף המודיעין של המרינס, ועסק בהברחת נשק לפרטיזנים של טיטו: הפרטיזנים הקומוניסטיים עשו עליו רושם כה עז, שהוא "איבד את הוש שיווי המשקל". עם שחרורו בסוף המלחמה, החליט "להתעמק בצד הפוליטי של העניין", כדי לעזור לשפר את תנאי העולם. ביוני 1946 הצטרף למפלגה הקומוניסטית האמריקאית.

במשך חצי שנה היה היידן חבר מפלגה נאמן, שילם מס חבר (שני דולר לחודש). אולם האכזבה תפסה אותו. "הם חושבים, שיש בידם מפתח, שתהוו את כל בעיות העולם... שהם יודעים את הכל. כשראיתי זאת, עזבתי את המפלגה", סיפר. "היתה

זנה טרנר, ריי מינדז (אשת חטאים) לפני הצעירות, תקוות מוגזמות

זאת אחת השטויות הגדולות שעשיתי בימי חיי!"

ועדת החקירה רשמה את עדותו, בצינייה, כי טוב עשה בהיותו גלוי לב, ומודה במשור גותני. וסטרלינג היידן חזר להוליבוד להמשיך את סרטו האחרון.

ההוליבוד נודעוזה מגילויי הבגידה ומר ביתם של אלה שנאשמו פוטר במקום כדי לפצות את "דעת הקהל". הפחד הפך היסטריה מטורפת. קולות רבים, לא פחות היסטריים, בכל רחבי אמריקה, קבעו ש"ההוליבוד מנהלת על ידי הקומוניסטים, ותעמולה קומוניסטית חדרה אף אל תוכן הסרטים". וזאת אף על פי שהוסבר והוכח, שדבר כזה הוא בלתי אפשרי. תסריטאי פלוני יכול להיות

רקע אקטואלי, החושפת את בעיית השיכון החמורה באיטליה, את אכזריות הקפיטליזם; מפגינה, עם זאת, את האופטימיזם האיטלקי, התקווה לאחווה שלום: פליטים מחוסרי-גג מוצאים כבדת ארץ בקצה מילנו, מקמים עליה מושבת צריפים. בעל האדמה מגלה בחלקה אוצרות נפט ומוכרה לאחר. התושבים מצויים לנחות את המקום. גיבור הסיפור, שהוא הרוח החיה במקום, מקבל, באורח גס, מאמו המתה סנונית לבנה אגדית, סמל השלום והאחווה, שבכוח קסמה השמימי יש בה להביא לגבור ולחבריו מחוסרי הגג את כל מאווי נפשם. הסרט מסתיים בסצינה נפלאה, בה פורחים כולם על מטאטאים אל על, בחיי פוש אחרי עתיד טוב יותר.

קומוניסט, אבל אל תסריטו לא יעז להחזיר תעמולה. מלבד זה, מרבית הקומוניסטים בהוליבוד היו חברי המפלגה החדשים ספורים, ונטשו אותה מסיבות שונות, כנראה מאותן הסיבות, שהמריצו אותם להצטרף אליה. בתוך המולת קולות הטרור נשמעה מחד שבה צלולה אחת. כתב הניו יורקר טיימס, העתון השמרני המכובד: בין אם (שחקן) הוא קומוניסט או לא... יש לדון אותו, אך ורק לפי יכולתו האמנותית, לא לפי אמנותו הרעיונית... נראה לנו שועדת החקירה הייבת למצוא אפיקים יותר פוריים לפעולתה מאשר ההוליבוד... אבל, כמובן, בשום מקום אחר לא תזכה הועדה במידה גדושה כזאת של פרסומת."

לונדון

הנערה מארץ עוץ

על במת המיוזיק הול, הגדול ביותר בלונדון, הפאלאדיום, עלתה בשבוע שעבר אשה עצבנית, שגנה, בת 28.

כאשר החלה לשיר, לא נשמע לה גרונה, מרום התרגשות. ואלם הקהל התרגש גם כן וקרא: "אין דבר ג'ודי. את בסדר גמור". השיר היה "מעבר לקשת שבענו", מתוך הקוסם מארץ עוץ, הסרט שעשה את ג'ודי גארלאנד לכוכבה; והזמרת על במת הפאלאדיום - היתה ג'ודי עצמה, עגלגלתגוף, לאחר שהייה ממושכת בבית-מרפא לחולי עצבים.

שיבתה אל הבמה, ילאחר החלמתה, היתה מפוצצת: 40 רצע רצופים של שיריה הידר עים. הקהל היה מלא התלהבות.

אולי לא התלהב ביותר מהשירה עצמה, כמו שנזכר בהופעתה החמודה של ג'ודי גרלנד, הנערה התמימה ב"הקוסם מארץ עוץ", היר צאת לחפש את הארץ ללא סבל, שם לא היתה שכנתה הרשעה את כלבה של ג'ודי להשמדה; היא מוצאת את ארץ הקסמים בעזרת שלשה ייודים וקוסם מפלא, שהיה יכול לעזור גם עתה לג'ודי העצבנית והמתוחה.

סרטים

אשת חטאים

בכל שנה ושנה באות לעיר ניו יורק אלפי נערות צעירות, ומסרתן: לעשות קריירה מי כפקידה במשרד, מי כמוכרת בחנות, ומי כבעלת מקצוע חפשי. בין שאר המקצועות הרבים הפתוחים לפניהן, והדורשים כדורש ונסיון מוקדמים, ישנו מקצוע מיוחד, הדרוש לא הרבה יותר מפנים יפות, גוף מחוטב וקצת סבלנות, והוא מקצוע הדוגמנית. עבודה זו, לכאורה, אינה יותר מאלו הצטלמות בכל מיני פוזות ושכרה כ-10 דולר לשעה. לא פלא, אם כן, שמכל רחבי אמריקה, החלו מופיעות מלכות יופי מקומיות שבאו לצבוא על דלתות הסוכנויות לדוגמניות, וגרמו צפיפות יתר בחדרי הקבלה ופחת במשכורת. לבן של הותיקות נתמלא מורא, כיצד לטשטש את הברק החיצוני של מקצוען, ולהטיל מורא על היפהפיות הצעירות בעלות התקוות המוגזמות.

חברת מ. ג. מ. החליטה כנראה, לצאת לעזרתן של הדוגמניות המקופחות, על ידי יצור סרט, שיראה את הצד הטרגי במלחמת חייהן. סרט שיראה כמה טרגי ללבוש בנדים יפים, לגור במלונות מפוארים, לבלות במוע' דוני לילה מפוקפקים.

הסרגדיה של לילי ג'ימס, נערה פשוטה, שגדלה בצד הלא-יכון של העיר קנזס, החלה בשעה שהגיעה לניו יורק, בתקווה להיות דוגמנית. במשרד סוכנות הדוגמניות, שאלו הדוגמנה, כבר מחכות מספר נערות. אולם כשאת תפקיד לילי משחקת לנה טורנר, היא מתקבלת מיד לעבודה... למולה הרע, היא פוגשת שם דוגמנית מודקנת המספרת לה את ספור חייה האומללים. כיצד היתה נערה רעה זילזלה בעבודתה, חפשה רק שעשועים ותע' נוגות, וכיצד נחתו אותה עכשיו כולם, ולא נשאר מאום בחייה, מלבד משלוח מהורות, מעילי פרווה, כחששים יקרים, דירה יפה. הקהל, אבל לא לילי, מבין מיד, שזה יהיה גם ספור חייה של לילי, והיה רוצה ודאי ליעץ לה, שלא להתאהב באותו בעל מכרה הנחושט, ריי מילנד. הוא, כמובן, מתאהב בה גם כן, למרות שיש לו אשה משותקת רביג ליה. לילי מוכרחה להסתפק בתפקיד אשת חטאים. והשנים כמעט מאושרים, בדירתם הקטנה (רק 3000 דולר לשנה דמי שכירות), במריבותיהם התמידיות, ובדיעות החטא שב' יחסיהם.

בכל זאת מחליטה לילי להפגש עם האשה הנכה, לדרוש ממנה שתותר על בעלה. בומן הפגישה היא, כמובן, חוזרת בה מדרישתה, מחליטה להפרד מאהובה, להשתעמם בלעדיו בשארית ימי חייה. ברם, משועמם נשאר רק הקהל, לילי הולכת למועדון לילה, שותה בקבוק שמפניה עם ידיד אחר.

הקבוצה שהפסידה: תמונה המבטיחה היטב את אי התיאום והקצב הנקוי — סיבות הכשלות. במקום אבא עשיר, קליפות תפוזים.

ס פ ו ר ט

חוויה מיוחדת היתה התירת הבנות. גם אלו לא ויתרו, וחתרו למרחק של 1000 מטר בזוגיות (סקול). ריטה ורמן וחיה ראובן הקדימו את הקבוצה המתחרה בשתי סירות. הותרי קבוצה ב' גלו מה שעלול לחולל אימון משותף וקצב אחיד. הרביעיה הרא" שונה (אליעזר נחמד, אמנון בלוך, ראובן גרונובסקי וזהר גולדמן) הקנימה את יריבתה בהרבה. איש ההגה היה חיים כספי.

טניס

האלוף המזור

אם המלחמה יצרה את הראדר, פצצות אטומיות ורקטות, הרי היא יצרה גם את הקריירה של אלוף ארצות הברית בטניס — ארתור (טאפי) לארסן. היא יצרה גם את הטפוס המזור של ארצות הברית: ארתור צבע את שערו לבלונדי מבריק לקראת אליפות ארצו בטניס.

אמונות תפלות. בדרך כלל נחשבים האנשים אטרי יד ימינם טפוסים מזורים במק" צת. לארסן הוא הראשון, שזכה באליפות ארצות הברית, מזמנו של ג'והני דואג (1930). אך דרך משחקו המשונה על המגרשים הלבנים נובעת עוד ממלחמת העולם השנייה, בעת שלאחר הפצצה אווירית קשה נשאר היחידי, שלא נהרג או נפצע קשה. "נסיתי להרהר, מהי הפעולה הטובה שעשיתי", אמר האלוף, "שבזכותה לא נפגעתי. חישבתי כל דבר שעשיתי, איזה נעל נעלתי לראשונה, עם מי דברתי ומה אכלתי, כך שבסוף המלחמה הפכתי אדם כ"ל: אמונות תפלות". הויכוחים אודות השווקן הטוב ביותר בעולם החדש נטושים ללא הכרעה, אך כאשר מדובר על הטניסאי המזור ביותר, אין לארתור (ארט) מתחרים. האמונות התפלות מהקרב הועברו למגרשי הטניס, ועד היום לא נגמל מהם. לפני מכת הפתיחה (סרביס) הוא קופץ פעמיים על הקו ומכאן גם כינויו — טפי (קפצו). הוא מפנה גבו, בתחילה כל מערכה, לעבר יריבו. ואינו דורך, בהחלפת המגרשים, על הקוים הלבנים, המסמנים את מגרש הטניס.

המחבוב החצוף. בהיותו בן 26, הפתיע את הקהל העצום, שבא לפורסט הילס (מקום התחרויות הלאומי בארצות הברית). ההפתעה נבעה מסיבה, שאף אחד לא חשבו מועמד רציני. הוא היה הששי ברשימה, ולא זכה בשום תחרות רצינית באותה שנה. בתחילה גבר על הבריטי ג'והן הורן והשבדי סואן חזת. בזמן שגבר על הציפי העריק—ירוסלב צ'והבני — המתגורר כיום במצרים, ואף הוסיף נצחון על האמריקני טום בראון, החלו מומחי הטניס למיניהם משתוממים. בחצי הגמר הכריע את דיק סביט הידוע, ועמד להפגש בקרב הגמר עם הברט פלאם. כאשר שני הקליפורנאים התיצבו לגמר, נזמה היה, שהקיץ הקץ על המחבוב השביעי החצוף. אך למרות שהכף נטתה לחובתו, נלחם והגן בחרף נפש. הוא פשוט הוציא את נשמת יריבו.

אלוף הגבינה. למדתי כיצד לחלום מאבי, שהיה מתאבק מקצועי בסאן-פרנסיסקו. שמרתי על עצמי, וחזן מעישון אני שומר על אימונים — הודה טאפי. אמריקה לא התרגלה עדיין לאלוף הגמון מקליפורניה. בזמן תח ריוות גביע דויס, הכריז בקול רם: "האמ" ריקאים יפסידו, מכיון שהם זקוקים לדם חדש בשורות שחקניהם". ארט לארסן צדק. הוא לא השתתף בתחרויות וארצו הפסידה את גביע דייזיס לאוסטרלים (1:4). כאשר העמד בצד, ידע לצעוק. בזמן ביקורו באוסטרליה ידע לעשות: הכריע את שני האלופים ה- אוסטרליים פרנק סדיגמן ומקיגריגור. לארסן התאמן בדרך הקשה: משחקים במגרשי טניס צבוריים. בהיותו בצבא פקד עליו הרופא לשאוף אויר חפשי, ושלח את ארט למגרשי הטניס. עצבותו הכריחה אותו להמצא בחוף, והוא שחק כדי להרגע. הוא ערך טיולים ברחבי העולם, ומה שאסף מורה על אופיו: כל הדברים המשונים, החל מתיקים וכלה בכובעים. הוא צבע את שערותיו מספר פעמים: לשחור, לחום ומחום לבלונדי.

לוח הזכרון לששה החברים השייכים (אסא ישעיהו, בוש אוריאל, יום טוב יצחק, פרי חובסקי תיאודור, קסטל אליהורלולו, רנדל משה), שהיו הניכיו, נפלו במלחמת השחי רור, היה תלוי במועדון. הגביע הנווד נתרם ע"י גברת טובה אברהמי. התחרויות קוימו למרחק של 1000 מטר, לערך, בין הקבוצות השייכות לדרגה העליונה ולדרגה ב'. מעניין שבשתי התחרויות הושג מרחק

הסירה יורדת למים: כעבור רבע שעה ניצחה

לפני התחרות המעניינת ביותר: שתי קבוצות הבנות היריבות. למעשה: הקבוצה שניצחה. למטה: המנצחות ריטה ורמן (מימין) וחיה ראובן. שתיהן חילולת, שקיבלו חופשה מיוחדת להשתתף בתחרות.

חתירה

בלי מפתח. בלי כסף

הזוגות הצעירים, שחתרו באותו יום אה"צ על הירקון, התפלאו למראה התכונה הב תי רגילה במימי הנחל השקט. המשפחות ויל" דיהן, שניסו לברוח מהמחנק בעיר, נתקלו בכל פנה בירקון, בצופים. סירת העיריה. שהקימה המולה בצופיה, כדי לגרש את הסירות הקטנות לצדי הנחל, לא הצליחה למלא את תפקידה; הסירות, על יושביהן, נשארו בירקון, מצפים למארע.

סערה שבנתה. אם כי מועדון השייט הגדולה, שהרסה את תחנת ההשמל רידינג בשנת 1935, הרי הספיק הציוד להעלם ולהרס באותה שנה. סירות המפרש (אכ" שות), שנקנו בשנת יסוד המועדון (1937), ע"י המהנדס טובים, התקלקלו. הכל הוח' מחדש.

המועדון שם לו למטרה לעסוק רק בשיט, אך דר" מרטין הניג הצליח לפתוח מחלקה לחתירה ספורטיבית. אף הסירות הובאו מגר' מניה, ואותו צריך עזוב, על שפת הירקון, הפך מקום מפגש להמוני צעירים. החולות מסביב לא הפחידו את השייטים הראשונים. ואותה סערה, שהביאה לחורבן, המריצה את הראשונים לפתח את החתירה הספורטיבית. מאז עברו תחת ידי המדריכים הרבה מחזור רים, ברובם תלמידי בתי הספר התיכונים בתל אביב, שהתחנכו, ללא תשלום, בשער' תיהם הפנויות.

פנה נקיה בהכדוך. אין הרבה נחלים, שאפשר לערוך בהם תחרויות שיט, או טמ' לכיף בחום. ואם היו שלטונות העיריה התל' אביבית יותר בעלי יומה, אפשר היה להפוך את הירקון על גדותיו לפנת חמד. הלכלוך והעזובה נראים בכל, אך נראה, שכל מה שקשור במים (כדוגמת הים) נדון להיות מוזנח ורוע קליפות תפוזים.

מספר מועדונים ספורטיביים כהפועל, זכו לון, או מועדון השייטים מכניסים קצת חיים, ושומרים על הצורה הנאה של סיבתם. אך יש הרבה שטח מופקר. הבנין הנאה של מועדון השייטים, בתל אביב, קורץ יצעירים. כיום משתייכים למעלה מ-120 חברים לקבוצות שונות, אך אפשרות הקליטה גרר' לה יותר. המדריכים המקצועיים והסירות הרבות נמצאים במצב משיבי-רצון ויכולים לספק את דרישותיהם של כל חובבי הים והחתירה. אפילו השטח הבינלאומי לא הוזנח. והמועדון רכש שתי סירות רביעיות, ות, היכולות לשמש סירות חצי-מירוץ, כהכנה לתחרויות בינלאומיות.

אמנם החברות פתוחה, אך היא כרוכה במספר הגבלות. מקבלים רק ספורטאים למע' לה מגיל 15, שלבם וריאותיהם א"א. אין בדיקת ציציית מפלגתית של החברים, וזהו השג ניכר. החברים עצמם חיים כמשפחה, ומצויים שם מכל הסוגים — גם דיפלומטים. מצב זה של חוסר אבא עשיר גורם תקלות קטניות. אין כל הכנסות, מלבד תשלום החברים — 12 לירות ישראליות לשנה. הת' מיכה הישנה, שניתנה בעבר ע"י החבל הימי לישראל, נפסקה זמן. ואם, בכל אופן, תוצף השאלה, כיצד לקנות ציוד, הרי התשובה תהיה, שמצב המועדון כמצבם העלוב של רוב האגודות הספורטיביות בארץ: ההכנ' סות באות מנשפים מפוארים ועבודה עצמית. כל העבודות במועדון, חוץ מהדרכה מק' צועית, מבוצעות בהתנדבות ע"י החברים. הדוקטור הנכבד יושב בפנת המועדון וצובע את הסירה, והמהנדס העדין דופק בפטיש, כדי לתקוע מסמרים שנחלצו — תמונות אלה במועדון הן רגילות ומקובלות.

לזכר הששה. תחרויות החתירה הפ' נימיות, שהדריכו את מנוחתם של הסירות באמצע השבוע החולף, שמשו מטרה כפולה: באותו מעמד נערך טקס גלוי לוח הזכרון לחברי המועדון, שנפלו במלחמת השחרור, וכן קוימה תחרות מבחן לקראת המפעל הארצי לחתירה, ביום העצמאות. על הכנת, מטעם המחלקה לתרבות הגוף, שליד משרד התנועה והתרבות.

עלי להבה. כל הלילה בוערת במחנה המדורה. מייד יחזרו הציידים, כשבידיהם ארנבות לבישול.

מחנה לאור הירח. השמש נשקה את היס. רוח חזקה נשבה מפאתי מערב והירח עלה. אפילו לשניים קשה להקים אוהל סיירים קטנטן. האוהל אינו רוצה לקום, הרוח אינה רוצה לשקוט, הבחורה רוצה לעזור, אבל זה קשה, ובפרט כאשר צריך להסביר כל צעד לבחורה הרוצה ללמוד.

פושטי עור. פיסנת הצייד קצת אכזרית, אך את דמה של הארנבת צריך להקיז לפני הבישול.

הציידת ונשקה. במכונית קיבלה נורמה רובה וחכה. הנסיעה בדרכים המשובשות היתה עיניו. אולם היא יודעת, כי בלי רובה וחכה אין כיף.

עוד שלושה ק"מ... עם הציוד על הגב מתקדמת השיררה אל מקום המחנה. הויכוחים רבים. כל אחד מכיר את "המקום בגוש"...

מאת מקסים סלומון

ביום השישי אחה"צ. בתי הקפה, שעל שפת הים, גדושים אנשים לבושים בגדי שבת, שבלבם געגועים: לעשות משהו חדש, יפה. מיתח. הים הכחול עורר בלב רבים חלומות על נסיעה לחופים רחוקים.

הם יושבים בבתי הקפה יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע. זה אמנם משעמם מאד, אך מה יש לעשות מלבד זה, היכן ללכת? כיצד לחפש מעט חדות חיים?

המטרה. פנינה, סמלת בצבא, קיבלה שטורי קליעה מאשר, צלף לשעבר. רה: בקבוק יין ריק, המבהיק בשמש במרחק 20 מטר ומגרה גאוותה.

היה מגוון ביותר. שתי נערות, שפניהן השחירו בשעת בשול, חיכו חיוכים לבנים אל החברים, שחשפו שיניהם לאות רעב "רוצים לטרוף משהו!"

הארונה הוכנה על מדורות רוב היה הפיח והאבק. כל לעיסה השמיעה קול חריקה — גרגירי החול נשתחקו בשניים הבריאות. הנערות ביקשו לא לשמוע, כי אם להביט על הנוף היפה, כולל את עצמן, ולשכוח את המתרחש בפה. ובאמת לא היה קשה להתפתות לשמים הכחולים, לקולות הגלים המנוטוניים, למראה השחפים הלבנים הטסים וצוללים בצריחות, מתרוממים כשבמקורם דגי כסף מבריקים. ויש מן השחפים, שאינם עוסקים בציד — גם הם יודעים להנות מן האויר הצח והשמים הכחולים. בגלישות ארוכות הם מרחפים לעבר האופק, שם מטרטרת לה סירת משמר החופים. כמו סירת צע" צוע חצתה לאט את המים. עשן קל התמר מחוכה.

"מתחשק לי פשוט לכתוב שיר!" אמרה נערה רגשנית לבחור שישב לידה. אחר כך שתקה היא שתק הוא ושניהם שקעו במחשבות שקטות.

בערב החלו לחשוב על השיבה הביתה. הם פירקו את האוהלים, אספו את הציוד. בארבע אחר הצהרים, 24 שעות בדיוק, אחרי שיצאו למחנה, חזרו הכל הביתה; מי למשרד, מי למטבח ולילד, מי למחנה הצבא. שופים ורעננים הגיעו העירה, ולפניהם אותו מחנה, החזור מדי שבת בשבת: מאות לובשי בגדיה השבת רצים לתפוס את מקומותיהם בפרק ופילץ. להטביל את מצב רוחם בכוסית. "הרי אין בארץ הזו מקום הגון אחד לבלות! ובכלל מה אפשר לעשות פה?" שואלים האנשים בעלי הכרס, מפקקים פיהוקים רחבים משועממים, שוכחים כי לא רחוק ממקום ישיבתם מחכה להם נוף נפלא ובלוי נעים ביותר, שיפא את אוישותם.

במקום שעון מעורר — שמש

על פני החולמים עברה מכונית משא עמוסה כתרסר צעירים וצעירות, שהזכירו את חיות הנגב — כפיות, רובים, סכינים, כחות, מצרכים, אהלים. הם היו עליזים, הם שרו. יושבי בתי הקפה הביטו בהם בתמהון. מה יש להם לשיר ולשמוח? מה הם עושים כאן בכלל? הרי הם שייכים לתקופה אחרת. הבוגרים אינם רוכבים על גבי מכוניות משא ושרים כמטורפים. ימים אלה עברו כבר מזמן. רק ילדים וחברי ארגוני נוער מתנהגים עתה כך. רק הם שרים כאילו העולם עוד יפה ורחב, מלא שמחה.

המכונית יצאה מן העיר, ירדה דרומה. אחרי נסיעה קצרה נעצרה. הכל קפצו, אספו את החפצים האהלים, הרובים, וכמובן, את בקבוקי היין. אחר ירדו אל הים הקרוב, בחרו מקום נוח לחניה, במרחק מה מקצף הגלים הלבן.

אולם הבחירה לא היתה קלה ביותר. כל אחד מן הבחורים סיר מפורסם — הוא מכיר את "המקום בגוש", ואם לא יישמעו לו, יצטערו על כך. גם לבחורות יש דעה בעינין. הקמת מחנה חולה מזמן להיות עסק של גברים לדעתן, הן אף בקיאות יותר מן הבחורים בקביעת מקום מגורים. יהיה זה גם מקום מגורים ארעי ביותר. לבסוף, באו כל הצדדים לפשרה. מצאו את המקום המתאים. החלה הקמת המחנה הזעיר: נפרשו אהלי הסיירים. רוכזו צרכי המזון, הפרימוסים, הקומקומים. חולקו התפקידים. בלי פקודות והוראות — עבודה מהירה חרוצה. בעלות הלילה, כבר עמד המחנה על תילו. במרכזו ישבו הנערות, קלפו תפוחי אדמה, פרסו פרוסות לחם. האויר הצח, העבודה, רוח הים הגבירו את התיאבון. בערב ישבו הכל ללול, מסביב למדורה, להקשיב לתקליטים, לספר ציובאטים, לצחצח רובים.

בחצות יצאו הבחורים לנסות מזלם בציד ארנבות. מישוה ירד לשפת הים עם חכה. הוא משוגע לדיג ויודע, כי בלילה עולה הדיג יפה ביותר. בפינה הסתודו שתי נשים צעירות, שהתגאו בילדיהן, שנשארו אצל הסבתות. הרוח גברה, הנערות נעטפו בסודרים חמים. אי אפשר היה להאמין, כי שתיר אלו צועדות ברחובות העיר לבושות שמלות משי, נעולות עקבים גבוהים.

שעת חצות התקרבה. החברה מתפורים איש לאהלו — מלבד הציידים והדייג. את הרובה והשמירה קיבל עליו רבי-סרן, הרגיל, בדרך כלל, להציב אחרים על משמרותיהם. הדייג, גם הוא סרן, עמד כשמכנסיו מופשלות — לו ראו זאת הטוראים! עם שחר שבו הציידים — שלל מספר ארנבות. בהאיר השמש, החלה שוב תנועה במחנה: הכל קמו, יצאו מהאהלים, לבשו בגדי ים. הים הקרוב קרן. בעלותם מרחצת הבוקר, כבר היתה ארוחת הבקר ערוכה.

בינתיים החלו האנשים לחפש שעשועו לשעות היום. האפשר דויות רבות: אפשר לנמנם באוהל, גם לקרוא ספר; אפשר לדרת לים, להתרחק, לאסוף צדפים. אפשר לדוג דגים; אפשר לעשות כמו אלה שלקחו שני רובי טוטו, ערכו לעצמם מטוח. הם גם הציצו תחרות בין האזרחים והחיילים, אך איש לא הצטרף. השניים יודעים כקלעים טובים, ואנשי הצבא חששו, אולי, לפרסטיגיה.

בינתיים הגיעה שעת הצהרים. שוב נתאספו כולם לאכול (אפשר פשוט להשמין באויר הים כשיש מה לאכול!) התפריט

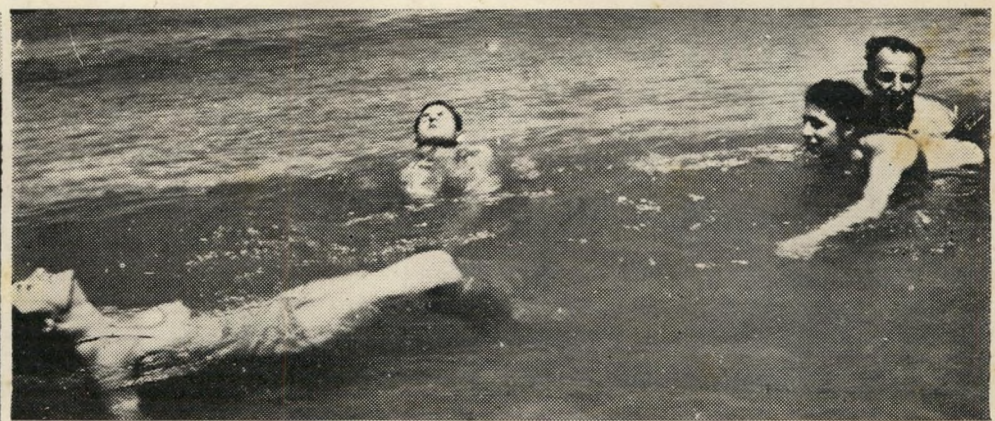
מטבח מודרני. במרכזו של המחנה נמצאת חורבה. כשעלה הירח, ישבו כולם מסביב למדורה לטעום משלל הציידים.

הצייד הזור למחנה. באורו המסנוור של גיפ, מתקדם הצייד לעבר המכונית. שללו בידו. "ארנבת, ארנבת, עצובה היא יושבת". שרים יושבי הגיפ בעצב, נדים לגורל הארנבות האומללות.

הפלמחניק מובשל. שמואליק, רבי"רן בצה"ל, בוחש בסיר. עליו לשמור על הפרסטיז'יה. הוא טבח חובב עוד מימי הפלמח.

מה? עוד דג? עמי, סמל תחבורה, המשוגע לדייג, מעלה בחכתו דג שמן. עליו לעמול שעות, כדי לספק את החברה... הדגים אינם פילנטרופים, הרצים לחפש קרט, כדי להתלות בו.

כאן מותר להתרחק. היום נהדר. אלה, שלא נמנמו באוהלים ולא היו בתפקיד, קפצו לים השקט. **אשת חי? נורמה מנסה את כוחה בקליעה.** כשתלמד, תדוג דגים בכדורים.

תחילתו של יום: ניקוי הראש מחול

סינימה בלש להנאת הבחורות

רחיצת שיניים על שפת הים

תשבץ עונק מס. 67

67

	14		13		12	11		10		9	8		7	6		5		4		3	2	1
29		23		27	26		25	24		23	22	21		20	19		18		17	16		15
	39		38		37		36		35		34		33		32		31		30			
	48			47	46			45		44	43			42			41	40				
					51								50									49
	59			58		57			56			55		54		53						52
74	73		72		71		70	69	68		67	66		65	64	63		62	61			60
		83		82			81	80			79		78		76			75				
	92	91			90			89	88			87			86	85						84
		96							95							94						93
		105		104		103			102	101			100			99		98				97
119			118		117	116		115	114		113		112		111		110		109	108	107	106
	129			128	127			126			125		124			123		122		121		120
		138			137	136			135		134	133			132					131	130	
					141								140									139
		149			148		147		146			145		144		143						142
164	163		162		161		160	159	158		157	156		155	154	153		152	151			150
		172			171			170	169			168			167		166					165
	181	180			179			178	177			176			175	174						173
			185						184								183					182
		194		193		192			191	190			189			188		187				186
208		207		206	205		204	203		202		201		200		199		198	197	196		195
	218			217		216			215		214		213			212			211		210	209
		227			226	225			224		223	222			221				220		219	
					230								229									228
		238			237		236		235			234		233		232						231
253	252		251		250		249	248	247		246	245		244	243	242		241	240			239
		261			260			259	258			257			256		255				254	
	270	269			268			267	266			265			264	263						262
		274							273								272					271
		283		282		281			280	279		278			277		276					275
298		297		296	295		294	293		292	291	290		289	288		287	286	285			284
	308			307	306			305		304	303			302			301				300	299
		317			316	315			314		313	312			311				310		309	
					320								319									318
		328			327	326			325			324		323		322						321
343	342		341		340		339	338	337		336	335		334	333	332		331		330		329
		351			350			349	348			347			346	345					344	
		357			356			355				354			353							352

בין פותרו התשבץ שימציאו את פתרונותיהם למערכת. תוך שבועיים (חומת דואר עד 17.5.51) ויצרפו את התלוש. יוגרלו הפרסים הבאים: (1: טיסה לאילת הלון וחזור 2-10) פרסי ספרים.

Handwritten notes and signatures in the bottom left corner.

Handwritten notes and signatures in the bottom right corner.